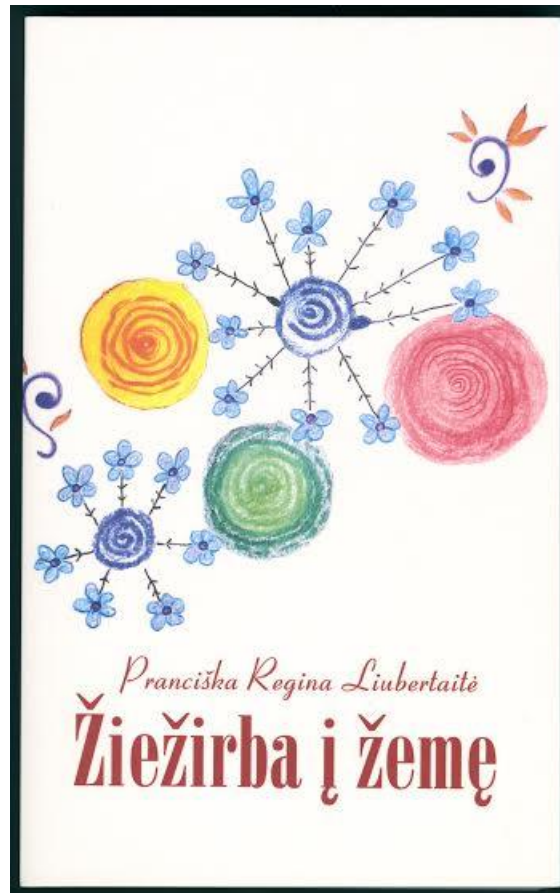

Pranciška Regina Liubertaitė

Žiežirba į žemę

Poezijos rinktinė

2014 – 1967

Vilnius
2016

Li-611

UDK: 888.2-1

Žiežirba į žemę: poezijos rinktinė / Pranciška Regina Liubertaitė. – Vilnius, UAB – 280 p.

Sudarė Alicija Valentukevičiūtė ir Arvydas Genys

Rėmėjai:

Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjungos Vilniaus skyrius

© Pranciška Regina Liubertaitė, 2016

VIENTISUMU KAIP LAIKO INVERSIIJA

Štai kuo pasižymi ši devynių poetės Pranciškos Reginos Liubertaitės eilėraščių knygelių pagrindu sudaryta poezijos rinktinė **ŽIEŽIRBA Į ŽEMĘ**.

Tradiciškai sakant, poezija ne tik semantinis, bet ir laikinis žodžio menas. Laikinis, nors pulsuojantis, įvairiakryptis, primenantis Amžinybę. Tik čia laikas, bent jau pagal eilėraščių užrašymo datas, tarsi apverstas (inversinis) – nuo pabaigos iki pradžios. Bet prasminiu (semantiniu) požiūriu jo linijiniu, horizontaliu niekaip nepavadinsi. Poezija – dar ir akimirkos metafizika, net kalbos diktatas.

Poetė P. R. Liubertaitė – Būties lyrikė, nors itin lietuviškos, baltiškos šaknies jos poetinis laikas vertikalus, net spirališkas, o eilėraščiai – tarsi nedideli spalvingi poetiniai erdvėlaikiai. Aišku, suvokiant, jog mažame slypi didis – egzistencinis, reikšmingiausias ir svarbiausias. Iš tiesų – per tuos keturis kūrybos dešimtmečius gal labiau keitėsi tik poetės eilių sintaksė. Ji tapo ekspresyvesnė, modernesnė.

Ši eilėraščių rinktinė atsisklendžia eilėmis iš devintojo rinkinio SIUVINĖJIMAS KRYŽIUOKU ir tarsi užsisklendžia jaunystės eilėraščiais – impresyviomis miniatiūromis, andai sutelktomis knygelėje MIRKSNIO ŠVYTĖJIMAS. Tad devyniose knygelėse liko kone devyni šimtai eilėraščių.

Rinktinėje, reikliai atrinkus, išliko gal ketvirtadalis eilėraščių – maždaug pustrečio šimto poetinių meditacinių fragmentų. Toks šis variantas, prie kurio plušėjo net du sudarytojai – rašytoja ir dailininkė Alicija Valentukevičiūtė ir šios rinktinės redaktorius poetas Arvydas Genys.

Ši poezijos knyga – tai ir dvasinė P. R. Liubertaitės autobiografija, net jos poetinė meilės istorija, intymi ir brandi. Tai kultūriškai aktyvaus gyvenimo sklaida į Būtį, o gimtosios Lietuvos – į Visatą, su kurios ritmais autorė net susilieja. Ir dar: yra jautri baltiškiems papročiams, liaudies dainų rituališkumui. Ypač paveikūs yra jos eilėraščiai su tų dainų motyvų refrenais. Jie tiesiog unikalūs.

Manychiau, kad pagaulią ir dramatišką autorės pasaulėjautą (politinio kalinio dukra) lėmė karšta prigimtis, pokaris, tėvų namai, o erudiciją – lituanistikos studijos, mokytojavimo metai, kraštotyra, intensyvus domėjimasis istorija, mitologija, net archeologija. Jos gimtosios lietuvių kalbos gynimo veikla, kultūros fondo BALTŲ SAULUTĖ kūrimas, kultūrinė veikla, Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjungos atžymėta Padėkos ženklų UŽ NUOPELNUS LIETUVAI. O pati tikriausia kultūra ir yra kūryba. Todėl skaitytojai patys įsitikins svarbiausiomis poetės vertybėmis ir principais, atidumu visoms gyvybės apraiškoms, jos dvasiniu pasauliu, spalvingais sielos peizažais. Tuo, kas sukuria vientisą ir savitą lyrikos būtį. Reta rinktinė išsiskiria tokiu vientisumu, bet pauzės būtinos. Tad skyriai penki pagal datas ir nuotaikas, nors tikros poezijos laikas visados esamasis.

Kol kas negaliu kitaip vertinti, komentuoti ir analizuoti, nes pats prisidėjau prie būtent šitokio rinktinės varianto. Sutelkta tai, kas sudarant ir redaguojant atrodė sugestyviausia ir vertingiausia. Tai žavi ne tik humaniškumu, bet ir moteriškomis bei motiniškomis autorės pajautomis. Ir gilumu, ir žaismingumu, ir saikingumu, kaip ir dera gerai poezijai.

Rašytojas Arvydas Genys

I. 2014 – 2011

Vieta – Visata

Visa ta vieta – Visata,
Kur užgimę čia sukamės.
Visa ta vieta – Visata,
Kur naktim sielos ūkauja,
Viena su kita susieidamos,
Viena kitą priglausdamos
Ar skaudžiai sužeisdamos.
Amžina ta vieta – Visata:
Užbaigę kelionę sugrįžtame,
Kad pradėtume naują.
Ir vėl Visata keliaujam.

2014

Siuvinėjimas kryžiuoku

1.

Siuvinėjau
pirmiausia
gėles –
tulpes,
rožes,
ramunes –
kryželiais
vaikystėje
dienai
sutrumpinti.
Pailsėt
po darbų
buvo
alsus
malonumas –
kryželius
adata
siūti
ant audinio
su piešiniu
arba
kanva,
apjuosta
lankeliu.
Spalvos
pildėsi
raštais,
drobulė
balta
dar
be kraujo
spalvos,
nepažinusi
skausmo
ir
kovų
praeities –
istorijos,
mėgintos
ištrinti
iš visų
atminties.

2.

Balta drobulė
kvadratėlių
piešiniu
vis
dar
mirga
akyse
kraujo
spalva.
Rožė
jungiasi
su adata,
sunkiai
valdoma
pirštų.
Įsiduriu,
kraujas
įsilieja
į audinį,
dėmė
ženklina
mano
būtį.
Imu
siuvinėti
ant drobės
baltos
raudonai.

3.

Siuvinėju
karūną
žalčio,
sukapoto
į gabalus,
išmėtyto,
kad
nesugytų
jo kūnas
iš dvylikos
dalių
báltų
baltos
karalystės –
dvylikos
brolių
juodvarnių,
sesers,
atėjusios
jų
išvaduoti
nuo prakeiksmo.
Žaltys
nugrimzdo
jūroje,
kraujo
puta
užspringo
perkirstas
dalgio.
Dvylika
kryželių
žalčio
karūnoj
žėri
raudona
spalva
nakty.

4.

Nekalta,
kad
gimiau
raudonu
metu,
nors
sniegas
buvo
užpustęs
laukus,
užnešęs
kiemą
baltaį.
Tais
metais
dar
nubaldavo
drobės,
išneštos
gegužy
ant pievos
blukinant
skausmą,
ėsdinant
raudonas
dėmes,
jau
parudusias,
pažymėtas
krauju
protėvių,
negrįžusių
iš Durbės,
Saulės,
Žalgirio
mūšio
laukų,
bet
skausmo
šitaip
saulėkaitoje
neišblukins
jokia
užmarštis.
Siuvinėju

	Vytauto galvą ant drobės, tik pirštą vėl įsiduriu. Nebejuntu: įpratau nueiti paviršium. Siuvinėju kryželį raudoną ties Vytauto kalaviju – lašelį kraujo tautos gyvybės.
--	--

5.

Siuvinėju
iš nevirties
Nepriklausomą
Lietuvą:
kaip
norėjo
ir
troško
jos
visa
giminė.
Mama
sakė:
nieko
gero
nebus.
Siuvinys
nesiseka:
ryzga
siūlai,
rišas
mazgeliai –
nepertraukiau
per drobę
ir
kanvą
siūlo
raudono.
Nebenoriu
daugiau
tos
spalvos,
kuri
primena
pokarį,
vežimus
ir
skrebus
su didžiuliu
šunim.
Ak,
ir vėl
įsidūriau,
bet
kraujas

6.

Siuvinėti
baigiu:
ištraukau
kanvos
siūlus,
įtempiu,
uždedu
lankelį
ir
laikau,
kol
siuvinys
išsilygins –
neliks
duobių,
iškilimų,
o
kryžiukai
bus
dailiai
vienodi.
Užspaudžiu
akių
obuolius
kaip
vaikystėje,
kai
laukiau
pažyrant
žvaigždžių
iš akių.
Dabar
viliuosi
stebuklo –
atsimerkiu:
plaukia
ir
plaukia
rausvi
debesėliai
virš drobės
tarsi
Lietuvos
ir

<p>nesutepė drobės – liko many, tik žaiždelė traukiasi tarsi meilė Tėvynei išeinančių akyse į nežinią iš namų. Kas galėjo nujausti – užžels takai, vieškeliai ves į niekur tuo niekada netikėjusius mano vaikystėj, kai tėvai, svajoję apie laisvą Lietuvą susipykdavo. Kalbėjos, kaip dirbs atgautas žemes. Mama nejučia prasitarė: nebenoriu žemių savų – tai buvo lyg ženklas.</p>	<p>virsta raudona dėmė. Negreit ji išnyks iš mūsų akių.</p> <p><i>2010–2013</i></p>
---	---

Dabar daug kas Tėvynę palieka be jokios priežasties ar iš nevilties, iš skurdo.	
---	--

Jinai

Jinai ateis,
nors ir nenori.

Jinai ateis,
jinai ateis.

Ir subyrēs
vilties altoriai:
tik Viešpats teis,
tik Viešpats teis.
Pajuos naktis,
taršysis vētra,
sekundē nieko
nepakeis.

Sparnais vasnosi
lyg žuvēdra:
lemtis atleis,
lemtis atleis.

Jinai ateis,
nors netikēsī,
jinai ateis,
jinai ateis.

Audros nebus,
jei nenorēsī,
laisvūnē siela
šviesā skleis.

2014

Sielos laisvė

Šitoj Žemėj jau negyvenu:
Mintimis skrajoju po žvaigždynus.
Atminty – tik vaizdiniai kalnų:
Svaigią laisvę ten esu pažinus.
Tik kalnynų sniegina erdvė
Nuskraidina žvilgsnį žvaigždynus.
Ką man reiškia Žemėj nestovėt,
Jau išsklandęs baltą erdvę žino.
Aš – ne arė išskleistais sparnais,
Bet aukštai skrajoti – sielos šventė.
Kai pakylu, Žemė šypsosi lengvai,
Nes šviesesnė ta kančia – gyventi.

2013

Rudens mėnesiena

Mėnulis praveria debesį:
Šviesos prisipildo siela.
Tylos švytėjimas liejas
Rudens mėnesiena.

Klajoja apduję šešėliai,
Klebena duris išvaryti.
Žvaigždžių skaičiuoti išėję,
Šarmoti sugrįžta tik rytą.

Į šviesą siaučiasi laukas,
Žvaigždžių prisagstęs į skolą.
Sekęs šešėlj it auką,
Mėnulis už miško prapuola.

Slopsta šviesa užmigdyta,
Plazda šešėliais siena.
Many spinduliuoja, švyti
Jauki rudens mėnesiena.

2013

Galbūt...

Nesu nei demonas, nei angelas:
Vaikystēj mēgau šuoliuoti ant arklių.
Gražuolis eržilas atmintyje sužvengia,
Bet grįžt į tuštumą jau sunkiai begaliu.
Toli parimęs senelio rėstas namas
Su išnaršyta dulkėta palėpės praeitim.
Ten vakarai man atminimuos ramūs,
Tenai nugrimzt vienatvėn gera su savim.
Gražuolis eržilas seniai nežvengia:
Užžarstė vėjas jo eiklias pėdas.
Tik atmintim jo išdidumas žengia,
Pamindamas aną vergystę ir bėdas.
Nebūsiu jau nei demonas, nei angelas
Ir nešuoliosiu kaip vaikystėj ant arklių.
Gražuoliui eržilui ateityje sužvengus,
Galbūt kada siūbuosiu dobilu žaliu.

2013

Iki saulėlydžio prie jūros

Iki tamsos dar slepias karkluose
šešėliai,
Nors spalvos vysta ir tamsėja vilnies
mėlis.
Dar bangos ritasi teškendamos į kranto
smėlį,
Dar glamonėja jūra žemę lig pat saulėlydžio
ramaus.
Dar saulė ugniaspalvė rausta horizonto
toliuos,
Kol kris lengvai gilyn į tamsų nakties
guolį.
Dar irias bangos, sergstinčios žuvėdros balta
šuolį,
Atsiųstą mums gėrėtis iš pilkšvėjančio
dangaus.
Dar iš pavirsiančių tamsa Visatos tolio
glūdumų
Saulėlė švysteli svajingą spindulį nušviest
gelmių
Gyvenimą aistringą. Jis krenta iš beribių platumų
su ilgesiu ar nerimu žmogaus.

Sugėrus į save goslius sapnus ir tamsią
būtį,
Išblėsta vėsoje saulėlydžio sustingusi
minutė.

Platybių toliuose ramu.

2013

Vakaras

Dangus man atveria vakarą —
Atsidaro miglojančios durys:
Rūkus nuleidžia kaip ežerą
Mėnesienos šviesa užbūręs.
Plasnoja žiogų ciklėjimas
Prie rasa atgaivintų takelių.
Slopsta varnų karksėjimas,
Nuplasnojęs į balzganą kelią.
Praeities vaizdinių šabakštynas
Šikšnosparniais prieblando: sklando:
Mirguliuoja žvaigždynai,
Platumų vienumos išsigandę.
Dangus man užveria vakarą:
Jis skęsta į alpstančią naktį.
Ryškiai žėrėjęs ugniakuras,
Širdyje atminimais spragsi.

2013

Vakaro nuotaika

Nuilsusi vakaro prieblanda smelkias rūkais
į laukus:

vakaras grims susilydęs tamsoj
su naktim.

Aušra paryčiais danguj braižys šviesos
vainikus,

o skausmas kaustys slogia
praeitim.

Nugrimzdusio vakaro vėsos gaubia
jausmus ir mintis:

suklinka gėla tarsi kūnas sapnavęs stiklo
šukes.

Išblėsta vakarėj tyloj paskutinė šviesos
kibirkštis,

lyg žvejas pakrantėj teškentų nuleistus
tinklus.

Blėstančios vakaro tolumos grimzta į sielos
gelmes,

rimtis kaip vanduo suplūsta į žvarbstančią
širdį.

Įsiėdusį skaudulį ryto žara
numaldys

ir tarsi karščiuojantį vaiką viltimi vis dar
girdys.

Nutilo ramybe priblėsę naktiniai rasoti
rūkai.

Sužvarbusio nebesušildys išskydę migloti
laikai...

2013

Vasaros šiltas lietus

Atšniokščia šilta banga:
suvirpa medžių pirštai.
Skrieja erdvių lanka
purslų debesėlis tirštas.

Suplūsta į pievos širdį
srauni rūkų šiluma.
Stovi beržas apgirtęs
muzikos švelnuma.

Kedena lietutis plaukus,
juosia žaibų vainiku.
Bunda rytas paaugęs,
išbridęs liūnus rūkų.

Šniokščia lašų gausa:
suvirpa medžių šešėliai.
Vasaros džiaugsmo banga
kelia aukštyn vyturėlį.

2013

Taip Dievo duota

Tiek daug svajota ir sapnuota:

Taip Dievo duota,

Taip Dievo duota.

Tiek daug mylėta ir skrajota:

Taip Dievo duota,

Taip Dievo duota.

Tiek daug kentėta ir raudota:

Taip Dievo duota,

Taip Dievo duota.

Tiek daug tylėta ir godota:

Taip Dievo duota,

Taip Dievo duota.

2013

Jei išeitum...

Jei išeitum pirmiau,
pasiimk ir mane
į tą erdvę, iš kur
nieks negrįžo.

Ten abiem
bus jaučiau,
ten bus dviese
šviesiau,
kai būtis užsimerks
nusigrįžus.

Jei išeitum anksčiau,
neužmiršk ir manęs
ir ištiesk man
ilgesio ranką.

Jei lemtis neišleis,
jei širdis užsiskleis,
aš žinosiu:

tau visko užtenka.

Jei išeitum greičiau,
suspindėtum ryškiau,
neužmiršk
ir likimo varguolės.

Žvaigždės šviestų naktį,
sutemų paslapy
užsimerktume
virsmo šuoliui.

2013

Rūko tyla

Slenka
rūko
tyla,
blankumos
apsigaubia
marškonių.
Ilgis
lakštutės
gėla
nuskendusio
saulės
raudonio.
Tyloje
išgirstu
tarsi
dalgi
kas plaktų.
Nebėra
nebėra
nebėra
kas
žiburį
pirkioj
uždegtų.
Tik dilgi
atmintis
tarsi
durys
į praeitį

girgžda.
Švokščia
tamsą
naktis,
dabartim
jau įdiržus.
Bunda
rytas
apgirtęs
rūkais
ir rasom
pabaliuos
pagiriojas.
Nėr kelių
atgalios,
kuriuos
šunys
aploja.
Tyvuliuoja
tyla.
Tik širdis
suspurdusi
plaka.
Ji viena
švytuoja
kančia,
ką atradus,
o ko nebetekus.

2013

Slaptas noras

Į boluojančią šerkšno anklodę
įsisiautė rymantys medžiai.
Dygiame balty atrodo
lyg grįžtu į pradžią,
į mažą mielą kampilį,
kur vaikystė rasas išvydo
ankstų vasaros rytą.
Ir angelu suplasnojo,
ir viltimi jau sušvito
be klastos, netekties, pavydo.
Šermuonėlių kepurėm
maukšlinas žiemiški medžiai.
Aptraukia šerkšno ažūras
nykstančią pradžią.
Boluoja sustingęs pasaulis,
nuožmumo žiemos įbaugintas.
Nuo šerkšno paklodės
sušalus žiežirba krinta.

2013

Artėjant žiemai

Išsinėrė ruduo iš savęs:
jo apsvilintas kūnas merdi.
Kaip gyvatė į medžio šerdį
sliuogia šaltis – tuojau išmes
karksintį pulką varnų.
Krūmų rankos it vyžų karnos
apvynioja smilgų strėles,
įsitempiančias kylant barniui
tarp rudens ir vėjuotų laukų.
Lyg medžioklėj – alsiu skaliku
krankia drumsdamos darną
klajoklės rūku – pilkos varnos.
Jų prislopus rauda
tarsi išdejuota.
Apvynios ją speiguotu ūku,
iškranksėtą – iš–ske–me–nuo–tą.

2012

Rudens blankus švytėjimas

Vaizdų ryškumas blanksta iš tiesų...

Ištapė dangų debesys pilkai:

Pažiro obuoliai tarsi vaikai

Pasaulin nuo obels tolyn.

Išbluko potėpiai sodriai žali

Ir pajutau – esu svečioj šaly,

Kur skęsta rudenio laukai.

Į ūką šėmą spraudžia viską –

Lyg į standų rėmą paveikslą,

Atspalviais niūriai pilkais.

Tik obuoliai neramūs kaip vaikai

Išraudę vartosi ant šono...

Sušvinta spalvomis šitoj paletėj

Ir lieka rudenio nenugalėti.

Vaizdų ryškumas blanksta iš tiesų

Bet Saulė šypsos obuolius... Vėsu...

Pasklinda ta šviesa iš debesų.

2012

Šiandiena

Ataidi iš praeities
plakamo dalgio garsas –
kvepia šienas erdvėj.

Mirga šilta srovė
virš žydinčios pievos –
vaivorykštės juosta.

Vasara plaukia
į gelstantį rudenį –
blyksi žaibas dalgiu.

Noriu pavirsti srove
iš lietaus ir žaibo –
audrose sutvirtėt.

2012

Vakaro debesys: žiedlapias sninga

Priblėsusius vakaro debes
vėjas šiurena.
Varnos išblaškė juos klegesiu,
kregždės kaip strėlės sninga
į pažemę tyliai, skausmingai.
Sninga, jazminais sninga:
išskidusius vakaro debes
Saulė nudažo raudonai.
Sako, rytoj bus vėjuota.
Kaip obuolys ji ritas virš klonio
ir krenta į miško guotą
nuilsusi, bet laiminga:
žiedlapias sninga,
žiedlapias sninga.

Vakaro debesys tįsta.
Svajingai
žiedlapias klostęsis takas
įminga.

2012

Trieiliai Lietuvai

lėkei lietumi
plakė į veidą liūtis
pusiaukelėj

vardas tavasis
jūros ledinis vanduo
širdį gaivina

kuršiai žiemgaliai
sėliai dzūkai jotvingiai
baltų viengenčiai

pajūrio kopos
sūriam vandeny grimzta
kuršių vikingai

Nemunas plukdo
vandenį jūros gelmėn
gintaro akys

o Ladakalni
Leda virš tavęs stovi
ledynmetį gena

Neris nyra ten
Nemunan uždususi
srovės plakasi

Žemynėlė saugo
meile pavasario
gimtą žemę

valdovai Litvos
kada valdė Lietuvą
niekas nemena

tai Lietuvonis
langais nubėga lengvai
dievaitis lietaus
2012

Baltų tremtys

I tremtis. Išvarymas iš pajūrio

Šitokia upė kraujo...
O pieno puta džiūsta
ant pajūrio smėlio.

Šitiek kuršių skausmo...
Kurėnus trenkia į krantą
prie Islandijos geizerių.

Šitoks gaivus šaltinis...
O žodis užanka
be tikėjimo grįžti.

Prisiglauskit prie slenksčio,
iš namų išvarytieji...

II tremtis. Išnykusios baltų gentys

Daug jūsų senutėj Europoj
išsilydė, išnyko, šaknim susipynė,
susikerojo su slavais, germanais.

Kardu krikščionimis vertė:
kalavijais kalbą kapojo,
prieš Dievą liepė nutilti.

Tiek genčių: skalvių, bartų, galindų,
jotvingių, pamedėnų ar pagudėnų,
prūsų, gotų ar getų, venedų ir galų.

Ar valiosit atsitiesti ir susivokti
svečiuos kraštuos kitokiais vardais?!

III tremtis. Į Sibirą po sukilimų

Tiek daug susilydė baltų,
į Sibirą ištremtų po laisvės kovų,
net kraupu pagalvoti.

Tiek daug jų namo nesugrįžo,
priglaudę galvas svečioj šaly
prie nevilties ir užmiršimo.

Niekas niekada nesuskaičiuos,
kiek pasiliko jų ten amžių amžiams.

IV tremtis. Gyvuliniais vagonais

Šiurkštūs kareivių keiksmi
vietoj dainų tuojau pat,
kai tik pasirodė mūs krašte.

Kraupus vagonų dundėjimas,
net nesigirdi dejonių
lyg kelias vestų į dangų.

Nežinomas kelias į mirtį...
Ištverė netektį pasmerktieji,
glaudžiami tundros ir taigos.

V tremtis. Išvartieji į nežinią

Baisi grėsmė vejasi būtį:
jėga pažaboja mūs kraštą,
gena į baimę, neviltį, skausmą.

Bėgimas viltinga kryptim Vakarų:
su vaikais ir tik su ryšeliais,
su viltim ir tikėjimu grįžti.

Kaltės dėmė nekaltiesiems:
savoį šalį ištrinti jų vardus,
suniekinti išbėgusius į nežinią.

VI tremtis. Savo noru

Šitoks keistas neturėjimas
savo šalį duonos kąsnio?!
Ašaka gerklėj nesugrįžtantiems?

Šitoks noras būti turtingiems
be tėvynės ir artimųjų –
gyvasties šaltinio.

Šitoks baidus neturėjimas,
gal bado mirties akivaizdoj,
lyg neištvėrus mirties?!

Peržegnokit slenkstį,
susiruošę palikti namus...

2012

Tiesa

Dviejų tiesų nebūna.
Yra viena tiesa.
Sumurkdyta į liūną
Ji virpteli šviesa.

Gramzdinama į liūną,
Ji suskamba giesme
Ir kyla kaip galiūnė
Nušvitusia prasme.

Paniekinta, sušaudyta,
Vagonais ištemta,
Tolybėse įšaldyta –
Galva nenulenкта.

Jos bijo pakalikai
Ir prietėmių vergai.
Tik laisvė jos vainikas,
Nelaisvė – pinigai.

Būtis ji karalienė:
Vienintelė – gryna.
Kalėjusi vargdienė,
Gyvuoja amžina.

2012

Nebēr...

Nebuvo nieko,
O buvo viskas:
Slaptažodžiai
Jausmus pamynė.

Buvo viskas,
O nebuvo nieko:
Burtažodžiai
Neleido užrakint,
Jausmus apgynė.

Slaptažodžių
Valia įkalinta –
Slinkty Visatos
Su burtažodžiais
Ji susipynė.

Susilydė,
Išsitrynė.
Nebēr kas buvo,
Ko nebus...

2012

Palaima

Ištark burtažodj
Ir, susilydę į vienovę,
Ištirpsime lengvai
Ūkų baltoj erdvėj.

Užmiega mumyse
Tamsos tikrovė
Ir pasimiršta it
Apakintoj srovėj.

Ištark slaptažodj –
Gražink į laiko srovę
Palaimos dar nevertus
Mus amžinoj tvermėj.

2012

Kūčių vakaro atminimas

Tykiai klaupias naktis:
Kūčių maldą alsuoja.
Kaip likimo slinktis
Atminimai klajoja:
Atminimai rimties
Ir vaikystės palaimos
Be slogios nevilties,
Be kankinamos baimės.

Švelniai lenkias naktis,
Senos eglės žegnojas
Ir gimties paslaptis
Amžių amžiais kartojas.
O jaukumas namų
Sieloj žvakės apšviestas,
O taurumas jausmų
Balta staltiese tiestas.

Tyliai guodžias naktis,
Lenkias eglės, berželiai,
Nes liūdna praeitis
Vis dar žvalgos į kelią:
Kai sugrubę pareis
Iš miškų ir iš taigų,
Gal tamsa užsiskleis
Su šviesa susitaikius.

Gūžias Kūčios nakty,
Snaigės staltiesę tiesia.
Atminties užmaršty
Dar klajojame dviese.
2012

Dega ruduo

*

Dega ruduo,
nes užsidegė
klevų nuvilta
širdis.

Krinta lapai
raudonu įdegiu –
toliais klostos
rimtis.

Dega ruduo
beviltiškai
kaip paskutinė
viltis.

Šalčio žvėris
šiepia iltis:
pasiduosi –
praris.

**

Dega ruduo:
ant laukų
paskutinės
įraudusios žaros.

Dega ruduo
net baugu,
kas gamtoj
darosi.

Dega ruduo
neramiai,

į žemę blėsdamas
žvalgosi.
Šimpa jo
vaizdinys –
kaip kalavijas
idalgo.

Dega ruduo
praeities raudoni
taip ryškiai,
taip aistringai.
Žiema ištiesia
laukams vilionę –
tą raudoną užsninga.
Tą raudoną užsninga,
o paskui ir užpusto...
Dega ruduo ilgesingai:
žiema senatve
uždūsta.

2011

(Ne) pabėgimas

Gali nuo visų pabėgti –
Nepabėgsi tiktai nuo savęs.
Kai vakaras ima slėgti,
Nejučiom dairais į erdves.
Kai žvelgi į žvaigždynus,
Pajunti menkybę būties:
Jie vieni tarsi visažiniai,
Tau tyliai šviesa blizgės.
Kuo ilgiau į juos žiūrėsi,
Pabėgti troškimas stiprės:
Negali širdimi aprėpti
Savo svajonių slinkties.
Negali troškimų apvilkti
Žvaigždžių ryškia šviesa.
Tarsi likimas apsvaigtų
Ir tikėjimu, ir tiesa...

Gali nuo visų pasislėpti –
Kur pradingsi nuo savęs.
Žvėrim gyvenimas urzgiantis,
Tyliausioj kertelėj suras.

2011

Pranašystė sau

Tamosos iškankinta apmirštu,
Kad properša skilčiau pavasarį:
Nuskrisčiau saulėtu ežeru,
Šiltu lietumi pavirsčiau –
Nebekliedėčiau miražais,
Naktimis į sapną atklydusiais.
Nebenoriu budėti,
Kai skubu snaige išsilydyti
Tarp ilgesiu degančių pirštų
Ir lyg klostę save išlyginti
Ant raukšlėto mamos sijono.
Nuo liūdny minčių išsigydyti,
Kad netektų burblent milijono
Tuščių žodžių, staiga pražydusių
Pažadų atminimais. Jų tiršta
Tiek, kad kalbėt nesinori –
Trokštu viską staiga pamiršti...

Kilsiu sukuriu į beorę
ir liksiu data kalendorių...

2011

Vakaro tinklas

Vangiai traukiu raištelį mėlyno vakaro
tinklo –
pritvinkusias nuovargio venas suspaudžia.
Širdyje tvinksi aidas dienos susitraukęs,
sulinkęs.
Ir tarsi varpas nutyla, praradęs gausmą
alsiausią.

Siautulingai baugus jaudulys suaudrina
kūną,
taikiai rimstantį miegui – tarsi prie lovos
prikaltą.
Vangiai traukiu raištelį... ir sielą
užgriūna
abejonių gausa – pūgos alsavimas
baltas.

Koks liūdesys prislegia debesiu svyrančią
būtį,
vakariniam danguj lyg klastinga angis
susirangiusią.
Traukiu užuolaidos raištį – atveriu almančią
liūtį...
Barbenimas stogo – tarsi armija žemėn
nužengia.

Nors tikėjauosi sniego, į gruodį baltumą
paskleisiančio,
bet aukštybės ką siunčia, tą siunčia ir norų

neklausia.

Lyja... Stogo simfoniją groja lašeliai ritmu
į sapnus nusileidę.
Tau viltį barbenantys,
skausme.

2011

Vėlinės

Chrizantemų gausa
Subolavo atodūsiu
Virš nurimusių sielų
Tylioj vienuoj.
Žvakių liepsnelės
Suspindo lyg sodas,
Padabintas šalnų
Ryto Saulės šviesoj.
Nuliūliavo vargai
Į priblėsusias tolas,
It Viltis, atsiskyrus nuo kūno,
Trenkėsi aidu dangun.
Kai sudilgę jausmai
Nejučia atsitolino, –
Nusiyrėt lyg valtim
Į tykią palaimos lagūną.

Chrizantemų vėsa
Skleidžia aitrą dienų,
Vienumoj nubolavusių
Tolių viltinga šviesa.
Ir ta valtis, perkėlus
Atvaizdą baltą Anapus,
Nesugrįžta... Bet guos
Chrizantemų gausa.

2011

Amžina Lietuva

Kur pradingo tavoji didybė?!
Aš tikiu – dar būsi gyva!
Po karingų protėvių žygių
Tu maža amžina Lietuva.

Jie kartais mums istoriją rašė,
Kalavijais nubrėžė ribas.
Tavo šlovę su vėliavom nešė
Ir rymojo sunėrę rankas.

Ir žygius, ir jų narsą užpustė
Laiko smiltys, pavirtę kapais.
Kai atgysi, tu vėliava būsi,
Nors esi apkapotais kampais.

Kur pradingo tavoji didybė?!
Aš tikiu – tu gyvensi laisva!
Tavyje dar ne viskas užmigo:
Tu likai mumyse... Lietuva!

2011

Nebaigti darbai

Pasidėsiu nuovargį po galva:
Nebaigti darbai verkšlens apstoję.
Apie rudenį šermukšniai kalbas,
Karčią raudą berdami po kojoms.

Gervių voros graudžiai poteriauja,
Prieš kelionę dangų peržegnoję.
Saulė glosto nuogutėlę kalvą,
O ražienos dygiai suvaitoja.

Dūžta žyra vasaros miražai.
Pirmos šalnos sapną apšarmoja.
Palengva nuplikę medžių ražai
Dairosi ir gervėms moja.

Nusiimsiu nuovargio karūną.
Nebaigti darbai nuščius apspitę.
Saulė grimzta į tamsybės liūną,
Aš su ja – į liūdesio orbitą.

2011

Nežinomybė

Iš baltųjų erdvių
sugrįžt ar pavyks,
kai iš Žemės
išmes
įsūpavęs
cunamis?
Kur tada
mano mintys
nesėtos
sudygs,
kur plevensiu –
drugelis
benamis?

Gal vartysiuos
puriuos
debesų pataluos,
gal ant liepto
sustojus
vėl į dangų
žiūrėsiu?
Už šešėlio
pranykus
žliugiuos
pabaliuos,
gal negimusio
brolio
žlugtelį
velėsiu.

Gal sklandysiu
padangių

žvaigždėtai
ūkai
ar ant kiemo
kaip liepa
žieduota
šlamėsiu,
net tada
niekas
niekas manęs
nevaduos,
atsigręžus –
į laiko
nelaisvę
judėsiu...

Kilt jau metas.
Sugrįžus
atgal
vėl ims
gundyt
ūkai?
Jaučiu
baltumą,
kur pajudėsiu.
Jis tik
vienas
žino –
aukštai,
ten aukštai:
kada
smilksiu,
kada
švytėsiu.
2011

Apaugam...

Apaugam daiktais,
Žvaigždėtom viltim
Ir svajonių miražais.
Apsivelkam laiką
Kaip rūbą šilkinį.
Nudulkę vardai
Minčių karavanais
Žinynuose gražos
Ir nuopelnus vaikos –
Auką šunys vilkiniai.
Susmilkstam daiktuos –
Rasa vakare sutirpstam.
Šiurenasi nuojauta mintys,
Ataugę viltingais atolais.
Plevenam apakę
Jausmų labirintais,
Iš sirpstančių nuogirdų
Virtę rūkuojančiais toliais.
Sunokusios viltys sudūžta,
Daiktai nepaliauja mirgėti...
Lėtai išsisklaido svajonių miražai.
Nuogi prieš save, lyg iš naujo pradėti,
Nusimetam naštą į nuopelnus nešę.

2011

Pūgos juokas

Suspinga ji lauke pabalusiu juoku,
Gyva sucypusi tarsi priverta durų.
Įslinko šaltis – kambary nebejauku.
Supurto šiurpulys į širdį dūręs:
Sujudinęs žaizdas, apmirusias giliai,
Užaitrintas mintis į tolius gena.
Niūriai nutvilkina žiemos diegliai,
Susisuku į antklodę – bejausmį celofaną.
Susigūžiu nuo cypesio, palietusio jausmus,
Lyg durys būt ne ją – mane privėrusios...
Nublankus prieblanda, apklosčiusi namus,
Saulėlydžio gaisrais plevena įsitvėrusi
Į lango atšvaitą ir nerimu, rimty nustėrusiu...
Išpusto baltą sniegą lyg pelenus geismų
Keistai beaistriu šaltu Visatos jutimu.

Paklaikęs pūgos juokas kalenas tarp dantų,
Ir stingdantį ledėjimą į kūną... pajuntu.

2011

Pilis

Esu viduramžių pilis.
Mano menėse
šnabždasi
kunigaikščiai,
žvangina ginklus
kariai, derinasi
šalmus ir skydus,
sakalus tupdo
ant riešų ir ošia
pergalės juoku...
Dega pavojus
protėvių laužuos,
kviečia ginti Tėvynę.
Šlama lino suknelės,
glausdamos geležies
grandžių marškinius,
atsisveikinant amžiams...
Mano kuoruose
supasi vėliavos:
į vėlių kalnelį
atritina bangą
atminimų...

Šiandien esu pilis:
be bokštų,
be ragų,
užgesusių
laužų nuodėguliais
žvelgiu į nykstančią
gentį...

S u g r į ž k i t!
2011

Nepaprastai paprasta...

Nieko nėra nepaprasčiau už paprastą
Žodį, guodžiant nuliūdusį.

Nėra nieko nepaprasčiau už žvilgsnį,
Drąsinantį išsigandusius.

Nieko nėra nepaprasčiau už ilgesį –
Savo akių atspindį jo akyse.

Nieko nėra nepaprasčiau už norą
Turėt paprasčiausią gyvenimą.

Nieko nėra neįmanomo,

Ko negalėtum įveikti noru stipriau

Ir susikurti nepaprastą –

Neišsiskiriančią iš paprastos visumos –
Savo būtį pasaulyje.

Tik reikia nepaprastai

Stipraus noro norėti.

Ir taip paprastai

nepaprasta...

2011

II. 2010 – 2008

Senas namas

Rąstuos kirvarpos pragręžia migdančią tylą,
Naktį pro langą spoksant Mėnuliui.
Plevena erdvėj atsibudus šeimyna:
Iš aukštybių, kas liko, apžiūri.
Tyvuliuoja šviesos apšlakstyti žolynai,
Pasistiepę šešėliai po kambarius šlaistos.
Senas namas atgis, kai išausiu drobulę
Ir patiesiu ant stalo sugrįžusių vaišėms.
Rąstų sienos virpa nuo kirvarpų muzikos,
Dulkių patalas gožia pelyčių krebždėjimą.
Verkia girgžda langinės: – ar čia koks kalėjimas,
Prisiminęs kantrią kankinio būtį?..
Senas smuikas ant sienos mena suktinį,
Kur vestuvėse šoko uždusę jaunieji...
Mėnesiena, paliejus krikštamotės vyną,
Po apmirusį namą basa šlepsinėja.
Atitolsta veidai ir vardai, ir miražai...
Viso to, kas kadaise kažkam kur nutiko.
Senas namas užmiega suspaudęs kumštelį
Kaip mažas, savimi amžinai pasilikęs.

2010

Ten, tėviškėj kvepia alyvos

Ten, tėviškėj svaigsta alyvos,
Glosto pievas į vakarą rūkas.
Dar paveikslas tėvų tarsi gyvas,
Į jaunatvės svajas įsisupęs.
Vėl lapeliais žiedų pasidengia
Nebūtin nuvingiavęs takelis.
Debesis tarsi laivas padangės
Nuplukdys į ramybės šalį,
Kur jau niekas nebūna nuliūdęs,
Kur visi susibūrę į šventę...
Bet iš sapno šito nubudus,
Nežinai, kaip iš naujo gyventi.
Ten, tėviškėj kvepia alyvos,
Atminimais apsvaigsta mintys:
Naktimis grįžta laikmetis gyvas
Ir suskumba jaunatvę gražinti
Į kerintį, švytintį metą,
Kai skubėjau ne duoti, o imti,
Ką širdis tik pajunta lyg medis.
O vėjelis glosto ramybę
Ir alyvų blankstančią spalvą:
Jie abu svajomis susikibę –
Nebūty besiilsinčios galvos.
Rausta alyvų alėjos:
Nužydėję ruduoja kekės.
Nustembu lyg auksą laimėjus –
Ir akimirksniu visko netekus.

2010

Jūros prisiminimas

Suinkščia purlai keteros,
Laižo pavargusias kojas.
Virš karūnuotos jūros galvos
Žvitrios žuvėdros lekioja.
Tai ne paskandų bangos
Purslų vaivorykštėm šniokščia.
Krantu geidulingai rangos,
Gelmėn grimzdamos šokčioja.
Kojas bučiuoja kas rytą.
Kojas bučiuotų kas naktį...
Jei amžių raudas sulaikytų.

Šiurpina gelmės, bet nugarą
Bangų purlėliai kutena:
Krantą it nerimą gludina –
Aistrina mūsų gyvenimą.

2010

Dienos negatyvas

*

Rausvėjančiu langu
slenka tamsa į paryčius –
raina katė be kačiukų.
Bokštų smailės
išsyk sugauna aušrą.
Čirkšteli žvirblis:
sveikas, plastėjime.

**

Nubudusi musė
daužos į lango šviesą –
skristi į dieną.
Neleidžia langas
išsilaisvinti iš savęs:
saulėtekio upę
aitrina platumos.

Svyruoja mėta
palangėj,
stverias balkono.
Girta nusirango
į patvorį.
Saulė nepadedą
atsigaut
po nakties orgijų.

Plaukia dienos
monotonija,
liejas šviesa

su gausmu:
miestietišky
darbų virtinėj –
ant skalbinių
virvelės.

* * * * *

Dengiasi
vakaro tolumos
rūku
nuo pasaulio
tuštybės.

* * * * *

Naktis...
Laukinė puma,
keičia spalvą
kailio, uoslę
telkia
jausmų
medžioklei –
be varovų
ir be skalikų.

* * * * *

Juosta tolumos
be mėnesienos
spindesio...
Blėsta ryškus
dienos
negatyvas.

2010

Sugrįžimas

Kas naktį grįžtam į save,
Per dieną į pasaulį ėję:
Užtvindę prospektus, gatves,
Minčių grūsty kalėję.
Kasnakt užmiegam
Su jaukiom mintim –
Ramybei atsiduodam.
Sapnuos klajodami nakty,
Tylėjimą paguodžiam.
Ir šnaresių svaigulyje
Tik užkalbėjimai įkaitina:
Su tylumos garsų gaisrais
Vėl susiraizgom.

Išsiritame iš savęs
Į miesto dieną:
Dažnai – po du,
Kartais – po vieną.

2010

Nežinia: dairaus į žvaigždynus

Naktimis vis dairaus į žvaigždynus,
Į baltųjų erdvių debesynus...

Tik nei aš, nei kas kitas nežino,
Ką diktuos paslaptingas žodynas.
Baltomis erdvėmis pasikliauju
Ir grimztu svajonių smiltynuos.
Kasvakar mintis iškeliauja
Su ašara į žvaigždynus:
Vienatvės puota. Karaliauju,
Jos pilnatve apsijuosus –
Diržu iš protėvių skrynios.
O kur mintys keliauja? –
Keliai nei kelionė nežino.

Naktimis dairaus į žvaigždynus,
Į baltųjų erdvių debesynus...

2010

Kertamas miškas: žiemos naktį

Įmélsta vakaru medžiai,
Subridę į purų sniegą.
Stingsta tylą lyg paradui:
Tamsa viršūnėmis bėga.
Miško dvasia atsidusus
Vėjo virpėjimą supa.
Sniego šešėliai sprūsta
Luitais į almančių upę.
Nurimsta medžių sargyba:
Grėsmingai stovi.
Vilkolakio akys žiba
Miško tvirtovėj.
Sminga į pusnį medžiai,
Įmėlę – į vakaro tylą.
Glaudžias tamsos paradas,
Lyg skausmu prabyla:
Apie šakas nukapotas,
Perkirstą ažuolo šerdį.
Dejuoja giria žaizdota,
Dvasią gėla nugildžius.

Girgždėjo amsintys pjūklai,
Girios aploję dalią.
Prislėgė samanais ūgiais
Griuvę girių karaliai.
Klaidžioja naktį po mišką
Vėliškos medžių sielos.
Miškinio dvasia apmirus –
Pjūklų išderintai gėda:
Išsipina laumių kasos,
Pradingsta milžino pėdos.

2009

Sielos gelmės

Jūros purslais
Aptaško neviltis,
Kad be prasmės
Dienas stumi,
Mintis supi
Lyg audrą savyje,
Nužėrus šypsnį
Užmarštin
Praėjusių dienų,
Kai vijos metai
Viltimi ir Meile
Sužaubavę.
Tikėjimu ir Viltimi,
Kad liksi savimi
Ir priešaušrių
Sapne spindėsi,
Kitų pasaulių žaromis
Klajosi...

Ne tau tai lemta
Sielos vilnyse...
Nugrimsi kartą
Gelmėse
Ir amžiams liksi
Suptis tik jose.

2009

Budimas

Glemžiasi tamsa pilkutę prieblandą,
Kimsta varnas, gėlą krankdamas.
Skauduliu gerklėj užstringa priešprieša:
Žemėn paberiu nuojautas slogias.
Vakaro tylą jau toliais dūsauja,
Sminga miglomis vėsa į žemę.
Dangų remia debesų pusnynai,
Sudunda griaustinis pirmas.
Dūzgesiu budimą pajuntu neramų.
Greit pavasariop dangus pajudins
Žemę vyturio čirenimu. Ir viltys
Nubanguos laukais į tylų mišką...
Siausmas erdvėmis išaudžia tylą
Ir drebulės šerdy suvirpės tyška.

Greit Perkūnas sugrumės – budimas.
Smenga karklo pumpuro sprogimas.
Atsikratau vėl sąstingio vergijos.
Kaip staklių nytys sušvytuoja ir...
gamta atgyja.

2009

Praeities šventadienis

Gėlėtom skarelėm
Iškaišyta erdvė
Iki miestelio.
Linguoja, klega
Šventadienio kelias
Bažnyčios link.
Pirštai poterj varsto,
Bet mintys klajoja
Amžinąja litanija:
Ar šiltnamj palaistė,
Ar pagirdė veršiuką,
Ar neužlipo ant kamščio...
Apaugo daržai,
Šienapjūtė artėja,
Sirginėja mažoji,
Vėl į mokyklą...

Išteka iš šventoriaus
Gėlėta upė skarelių.
Tuo pat dulkėtu keliu
Plaukia tarp medžių
Namų šviesa.
Giedri veidai nešas
Ramybės gilumą
Ir jaukiai šypso
Savaitės darbams –
Rožinio karoliukams...

Šypsokis, Viešpatie...

2009

Lakštingala senuose Druskonio mielduose

Paukštelė slėpėsi mielduose,
Nendrių liemeniu slydo.
Žvalgės į mudu pakrantėje,
Daina ilgesinga pragydo.
Druskonis jaukiai tylėjo,
Susmigęs į vakaro rūką.
Lakštingalų trelės virpėjo,
Laukė tylą įsupusios.
Kam slėpė lakštingala mielduose
Skrandelę kasdieniškai pilką?
Kodėl puošnaus ir aikštingo
Apdaro neapsivilko?
Juto: čiulba varguoliams,
Lemties nualsintiems bėdžiams –
Nėra prieš ką pasipūsti,
Nėra dėl ko išsirėdyt.
Daina ilgesinga graudino,
Skausmu nutvilkė:
Lemtis grėsmingai nusėdus
Lyg dantis iššiepusi vilkė.
Apkandžiot grasino
Ir urzgė, ir pulti taikės...
Čiulbesys praeitin gramzdino,
Svajų liktorėliais švaistės.
Svaigiai alyvos kvėpėjo,
Nakties ramybei suklupus.
Rimstant paryčio vėjams,
Jaunystei meldėsi lūpos.

Lakštingala tilo pakrantėj,
Blankiai nuraudus aušrai.
Yra dėl ko gyventi –
Jaudulys neataušo:
Skaidra iš gelmių lengvėjo
Paryčiais nuščiuvus vėjui.

2009

Ratnyčėlė

Šnabždina į ausį tėvužėliui
Dukterėlė šypsanti, liauna
Paslaptis apie krantų šešėlį
Ir viltingas mergės svajones.

Apkabinus glosto akmenėlių
Srovele gaivinamai sraunia –
Bučiniaiis svaigina Ratnyčėlė,
Nejučia pratrūkus aimana.

Šoka nuo akmens vilnis pakėlus
Su šypsniu viliokės akyse –
Nemunan patrakus Ratnyčėlė,
Prisiskynus ievų šlaituose.

Sukasi aukštyn rankas iškėlus,
Svaiguly lakštingalų dainos...
Pavydėkit, laumės, Ratnyčėlei
Jos dalužės amžinai jaunos.

2009

Viešpaties dovanos

Niekas nepagrobs tų dovanų,
Mano daliai Viešpaties skirtų.
Nepajudins niekas ir kalnų,
Vandenų, dievybės sukurtų.
Tarsi burtai dovanos kerės,
Lyg smaragdai sieloje žerės.
Tik dėl jų palaimoj gyvenu –
Plauksiu tarp suvirpusių dienų.
Ir nė piršto niekas neprikiš,
Ir nė žodžio niekas nesakys.
Ar išraus iš sielos, ką turiu,
Tuos žodžius, kuriais buriu...
Tas mintis, kurios many
Raibuliais banguoja atminty.
Neatims, kitam nedovanos,
Ką patyriau slėniuose ir kalnuose,
Ir kai andai jūromis plaukiau...
Neišraus – ką rankose laikiau:
Glosčiau vėją ar šilkus rugių,
Žalią spyglį miško kadagių.
Dovanos išlieka amžinai –
Kaip likimas ar aukšti kalnai.

2009

Nakties paslaptys

Rūkas – nukaršęs benamis šuo –
Papievių žaizdas išlaižo.
Avietėse sukūkciojęs ruduo,
Šešėliais erdves išbraižo.
Atslinkusi verpetais tamsumos,
Naktis apraizgo pajautas šviesias:
Stuksenasi ramentais tylumos,
Kedenasi apslopusias aistras.
Mėnulio akys debesų laukuos
Klajoja – ieško Žemėje aukos.
O rasomis sužibę žolės klaipos,
Saldybėj sapno skęsdamos ūkuos.
Juntu klajonę sielos jaudulių
Vienumoje nutirpusi tyliu – – –
Blausa apklostojmygis ramus
Netektimi apakusius jausmus.
Stiprybės lašą, likusį žibėti,
Sustingdo atminty skausmu.

Plazdena žvakė sielos jutimus
Į paryčiais išbudintus namus...

2009

Vël ruduo

Iš gėlos apskrunda lapai,
Kaitros apdeginti.
Medžiams, saulės nutekintiems,
Dar vieną rievę atlakino
Netekties metai.
Klostos jie rūko verpetais –
Skausmą numaldo. Šoka,
Šakų šešėliai raizgosi
Ant mėnesėto tako...
Virvena drėgmės latakai.
Kalena kirvarpa tylą –
It kulkosvaidžiu tratina...

Ruduo, vël ruduo...
Vis į gilumą?
Susikaupę nutylam –
Atsiveria erdvės
Į platumas...

2009

Rudenio auksas

Gryniausias man rudenio auksas,
Miškus gelsvai garbanojęs.
Bobų vasarai vortinklį ausiu,
Mėnesienos šalna šarmosiu.
Platuma, pritvinusi rudenio,
Sukas šviesos verpetais.
Atmintį būtis glūdina –
Skaudulių rudeninių nemato.

O švaistūnas – dosnus turtuolis,
Atsiskaitantis krintančiais lapais,
Į rūko miražą įpuolęs,
Klykia gervių etapais.

Kai vėjas skambina rudenį
Šiurpulingoj ražienų penklinėj,
Būnam drovūs ir nusiminę.
Sielos gelmę pravėrę platumai,
Į saulėlydį žiūrįm sustingę...
Auksą svėrę būtis verpetuos
Pasijuntam Visatoj pradingę.

Nuskaidrėjęs rudenio laikas
Į saulėlydį skrenda.
Atminimai žvelgia: vaikas
Per rudenio auksą brenda.

2009

Nykstančios spalvos

Baigia nunykti spalvos.
Liks tik bálta ir juoda,
Ims rūškanoti – pilka.
Vaizdiniai pasiduoda –
Net nuogai išsivilko.
Tik parodyti ko neturi.
Tyliai blunkančiai erdvei
Neviltis į akis pasižiūri:
Šiurpuliu smelkia,
Braukia ašarą, varge.
Tik dėl ko, tik dėl ko...
Liūtis merkia,
Nuplėšus garbės kepurę.
Juoduoja laukų arimai.
Pilkumos akyse laukimas –
Kas užtars? – į žiemą žiūri.
Žiema sėtuvę kabina.
Krinta judrus sietynas.

Baigia nunykti spalvos:
Plaukia padange galvos
Pilkų purių debesų –
Žemėj bus balta, šviesu.

2009

Iš vaikystės aidų

Sapnuose nuolat bėgu maža
Per rasotą atvėsusią žolę,
Atklysta vaikystė basa –
Vingiuoja daina be žodžių.

Tie takeliai, vilčių kupini,
Boluoja iš vakaro tolių
Ir nugrimzta lyg vandenin
Vaizdinys seno sodžiaus.

Atminty glosto rūko vėsa
Nušarmojusius motinos plaukus.
Obelis su žvaigždynų rasa
Jos pareinančios vieškeliu laukia.

Užsiskliaudžia mintys, jausmai
Gimto namo jaukia palaima.
Kala stogą lietaus lašai –
Veja šiurpstančią baimę

Prie vartelių, seniai užvertų,
Išdejuota giesmė suspengia,
Kai takelyje žingsnių šiltų
Aidą skausmas gėla aprenkia.

Gegute suvaitoja miškuos
Baltas laikas paklydęs, saulėtas.
Vėl skrajoju vaikystės sapnuos
Debesim virš nasturtų ir mėtų.

Vienovė

Tas pats oras
mus siaučia
ir tas pats
vanduo subėgęs
į daugybę upelių,
ežerų, upių
ir vandenynų –
vienas pasaulis
supa visus
savo skreite.
Tik kiekvienas
savaip kitoks
esam:
nepakartojamas,
laisvas,
ar priaugęs
prie savo žemės
kertelės.

Ar sugebėsime
mylėti,
išverti,
sulydyti
skirtingumus
į prasmingą
baugią vienovę?

2008

Mintys – skaudžios bitės

gelia mintys
mano
skaudžios bitės
gelia ir manęs
visai neklausia
ar ištroškau iš
savęs šaipytis
ar kalbėsiu
ką savy pajausiu
gelia mintys
nors nešuos likimą
su savim tarytum
seną lazda
gelia mintys
ginsiuos
nuo gėlimo
bet jos plasta
zyzdamos aplink

geluonys
gyvenimas
lyg priešnuodis
kerta ir nelieka
tų minčių

2008

Tamsa

Virpteli tamsa – žvaigždė atklydo,
Ūkuose įsižiebė pleventi.
Svaigstu nakty, už jos bekraščio šydo
Žvelgiu į Žemę, spurdančią gyventi.
Ji nemiega, ne. Jinai pulsuoja,
Dunojėliais srūva, erdvėmis alsuoja.
Virpteli delnai žvaigždynui supurenti...
Skrieja dykuma, smiltim banguoja –
Lyg dvasia smėlynuos pasiklydus:
Paukščiai klykteli pro nakties šydą...

Tamsa apvalo sielą nuo kentėjimų,
Naktis išgrynina šviesos švytėjimą.

2008

Visatos žinia...

Kai pavasaris žiedlapius pusto
Nelauktai netikėtai baltai,
Melzganais rūkais išsičiusto
Vakarėjant alyvų žiedai.
O palaukė vis laukia sutrikusi,
Svaigstant ievų vylingais rūkais.
Jais apkvaitęs gražuolis jaunikis
Tik vilios gražiais pažadais ...
O sode linguos išlaki obelis
Mezginiuota žiedynų suknia.
Savo prasmę atgimus išskleis:
Rudeniop rausvo obuolio geis...

Kol pavasariai suksis ratu:
Atjaunės, atsigaus, prasiskleis...
Sušnarės jaunaties dvelkimu,
Raus iš jaudulio lengvo
It neregėta viešnia.

Paslaptینگai sninga: visatos žinia...

2008

Senos obelys

Sugirgžda sode senos obelys
Lyg moterys lino skarom:
Vakarais migdosi poteriais,
Rytai prausias rūko aušrom.
Laiko rato išlenktos kojos,
Ligų, netikėtų šalnu...
Dejuoja nakčia senos obelys,
Išlankstytos vakarių audrų.
Rytą budina žydinčios...
Vienuolės abitais baltais:
Stingstančios vėjo šokyje
Veidais iškankintais, rimtais.

Gelia prieš lietų – kaip moterims –
Žievę seną rievėto liemens:
Saulėj maudosi obelys,
Skausmą beria į tylą rudens.

Nebejaudins, o senos obelys,
Atminimų skubrių šnaresys:
Sumurmėkit bitelių poteries
Šviesiam liūdesy...

2008

Savy

gyvenu savy
nenoriu išeit
iš savęs
nes klaidu
ir baugu
išsirengti
kai žiūri
tiek akių
tiek nematomų
rankų liečia
nusvarintas mintis
kaip gėles
glamonėja
tie žvilgsniai
jžūlūs ir gašlūs

gyvenu savy
ir gyvensiu
kol luotą atirs
amžinoji mintis
ir šviesa amžinoji
į tolimą krantą

dar esu

2008

Drumzlės

Drumzlinas upės vanduo –
Molio dalelės paviršiuj...
Ramybė drumsčias:
Sielos kertės tą purvą tvenkia –
Užsklendžia į nykią vienatvę.
Drumzlės į dugną nusėda:
Gryninas drumstas vanduo,
Idant vis tolyn tekėtų
Be krislo, šapelio šaltinis.

Drumzlės nyksta iš žodžių –
Skaidruma nugalės patamsį.
Sielos erčios pilnės, nušvis
Minčių sužydėjimu.

Nesidrumsčia tiktai aukštybės –
Baltose erdvėse nesitvenkia
Tos molio dalelės –
Purvų glituma...

2008

Tėvų jaunystė

Ant kalno kas rytą saulėja,
Vėjo bangelė slysta laukais:
Jie – dausose su vėju –
Žydi varpų baltais plaukais.

Liulėjo liūdna jaunystė
Ant rugienų skausmu nukirsta:
Kuo turėjo jie atžalas vystyt,
Kai siautė tamsi neregystė,
Kai mirtis iš eilės šienavo
Kaltus nekaltus...
Tada jie iš skausmo dainavo.
Ir tikėjo... užaugo dori
Jų vaikai sutemoj gimę...

Tik pageltusioj nuotraukoj tyli
Sujaukti, išduoti likimai...

Žvelgia giliom ir gerom akim
Pro amžinybę
Su šviesia viltim:
Augs vaikaičiai be rūpesčio,
Be vargo kieto.

Ant kalno baltuoja plaukai –
Rugiai nuokalnėj saulėtoj –
Lengvo rūko pilni laukai
Jaukiausioj pasaulio vietoj.

2008

Vakaro melodija

Vilgo šuorais vakaro tolumai
Atšnarėjęs skalsokas lietus.
Virpesiais nuvilnija melodiją
Skaidrumu sušvytėjęs dangus.

Plaka pasagą žirgui lakštingala,
Kinko rūką, treliuoja žvaigždynamams.
Įbanguoja melodijos ritmiką
Į sujudintą gamą žolynų.

Ima virpčiot žiogų ciklėjimu
Mėnesienoj rasa ant žolės.
Svaigią tylą braukia girgždėjimas –
Pievas grėbsto užkimus griežlė.

Šaukia neramią tolumą
Vienatve pavirtus rimitis.
Vakarinė liūdna melodija
Glosto aitrą, ramina mintis.

Ir junti bundant rytmetį
Vakare, nakties vidury...
Juk ne akmenį – tavo atmintį
Glamonėja rūkų sūkurys.

2008

Pro mano langą

Pro mano langą kaime žiūri miškas,
Rytinis čiulbesys pro stiklą,
Bitelių mormorando nuramina mintį.
Pro mano langą debesys it kaimenės
Nugano dangų iki pat žydrumo.
Šaukia lietu – lyk lyk lyk – paukštelis.
Pro mano langą žvalgosi kregždutės,
Į lizdą nešdamos šapus ir trupinius
Vaikeliams savo stogo šelmeny.
Apstulbusios suvirpa drebulinės šerdys.
Prieš mano langą žvilgsniai susidūrė
Obels viršūnėj: varno... ir katės.
Už kelio klevas jaunas, bet nežiūri,
Kai prieš sapnų saldybę panyru
Į nérinius ir patalan įspraudžiu kūną.

Praeis kiek metų ir pro mano langą
Žiūrės tik laikas erdvėmis apspangęs:
Stebės, stebėsis – nieko nematys...

2008

Rudenė nuotaika

Per naktį žemėn bumbasi obuoliai,
Kai sapnas verčiasi ant kito šono.
Svirpliai įrašo aitriai, subtiliai –
Rudens plokštelėn jaudulį geltoną.
Lašais čia kapsi rūko graudulys:
Palangėj džiūsta debesų rankovė.
Sugirgžda durys, grįžta praeitis
Ir įsisiautus atminiman stovi.
Atplaukia vėl priblėsus tikruma:
Ratelį suka žilstanti mama
Ir pasaką lyg rausvą kūdikį suvysto.
Vėl skleidžiasi regėta nykuma
Apie užburtą baltą karalystę.
Kedena vėjas audžiamus raštus –
Šerkšnoja medžiai lino drobėm.
Diena prašvitus blausias pilkumu:
Tamsa iš Žemės šviesą grobia.
Apvarsto kūną šiurpuliais,
Geismus ir troškimus blėsina.
Ruduo nužengia atkakliai:
Ir sielą slegia – ilgesį brandina.
Užsidega užgesęs žiburys
Troboj, kur užmarštis įmigus.
Minčių nutįs klimpus korys
Ir jaudulys... iš atminties išdygęs...

Barbena lietumi į langą praeitis:
Anų dienų skaidrybė nebegrįš.

2008

Vėl...

Vėl siūruoja medžiai
rudenio raudonį,
išsišaukia lietu
dulkstantys skliautai.

O širdis dar tvinksi,
laiko nugalėta,
kai mintis nuslysta
vortinklių takais.

Vėl šarmoja rytas,
išsiverkia dienos:
tįsta saulės rėžis
tylančiais laukais.

Varsto varno žvilgsnis
rudenio pakluonę.
Senas kaip pasaulis
mirgesys žvaigždės.

Iš minties nedingsiu,
mūšyje nežūsiu,
bitele dūzgensiu
liepai virš galvos.
Laumžirgiu plasnojus,
erdvėje išnyksiu,
žolele prigludus
dirvoj Lietuvos.

2008

Stingulys

Girgžda šaltos visatos durys,
Veriančios žemės aruodus.
Baltą patalą klodamas duria
Šalčio pusbrolis gruodas.
Balučių pakraščiu raivosi
Stingis, šalnos palydėtas.
Ar grįšim į būtį sujudintą,
Ar liksime nugalėti?
Blaškosi vėjas rudenio,
Žvakę Vėlinių kliudęs uždegti.
Smilksta apmirusios sielos –
Abejingai sustingsta kūnai...
Kas įkvėps tvinksėjimo jėgą?
Ar žiemą grumėjęs Perkūnas,
Turįs tos gyvasties galių,
Ar tyčia vaidinęs galiūną –
Erdvių karalių?

Stingis vartos išpaikęs,
Sukaustęs mintis ir laiką.

2008

Nešaukit...

Nešaukit rudenio, miškai!
Jis pats ateis į jūs platybę,
Nes po šalnos anksti rytais
Gyvybės ašaros sužibo.
Neverkit rudenio, miškai!
Jisai pravirks nutolęs vėjy,
Vasarvidžio sapnų gelmėj
Ilgai ar neilgai budėjęs.
Nešvęskit rudenio, miškai!
Jisai nuklys tolyn į rūką,
O vasara šypsos kaltai,
Naktin svajingai įsisupus.
Nelaukit rudenio, miškai!
Jis nuogu stinguliu apkvaitęs.
Sau klaidžios vėjyje laukais
Į žiemą vasarą iškeitęs.
Šypsokitės, liūdni miškai!
Geltonį lapuose pajutę,
Raudos ir priešinsis ilgai
Nuogutės šakos šalčio pjūčiai.
Gedėkit, protėvių miškai,
Skausmingai savastį praradę.
Pavasarių šiltuos ūkuos
Skliaute šlamės atgiję medžiai.

2008

Giminės kraujas

Atminty slenka veidai, vardai, nutolusios datos.
Nematomam juntamam gyly širdis šokinėja
Lyg paukštis, pašautas žemyn iš skaudumo...
Kiek daug iškeliavo anapus nubalusio rato
Danguvos viešnagėn erdvių išbalintu dūmu.
Virpteli žaibo gyslelė debesų kroviny užsislėpus,
Sumirksi žvaigždynų nustebusios švytinčios akys
Tyloj, kuri nieko ryškaus ir svarbaus neišduoda.
Nurimsta sunki alsa vos juntamą gėlą aprėpus
Ir erdvių nebylioj tylumoj žvaigžde įrėžia pėdą
Išėjusio Žemėn negrįžti iš Dievo šventyklų jaukių,
Visatos klaidžių labirintų. Tik skausmas gyvųjų
Į širdį kaip gausmas pritilusio varpo nusėda
Ir vaizdas ryškus atminty gyslele sutvinksėjęs
Kaip kraujas savųjų, kai priešaušriai švinta,
Dangaus pakraščiais debesų pataluos išsilieja.
Savas kraujas savų giminių raizginų išilsėjęs,
Į pasaulį atminimą nuplukdęs, sujudina mintį –
Kalbėjimas lėtas prie šventinio stalo susėdus,
Atplaukia staigia bangele iš tenai... ir negirdi
Jau niekas, pajunta: skausmas persmelkia širdį,
Giminės raizginų vienam išskridus į būvį saulėtą.

2008

Stebuklo laukimas

į daiktus
įsigeria
blėstančios
vakaro
mintys

iliuzija
tviska
Kalėdų
eglutės
miražas

vilčių
karavanai
dingsta
po
laiko
smiltim

į metų
drobulę
įsisiaučia
nyksta
ir gražos

laukia
stebuklo
išplėtus
akis
ateitis

2008

Siena

Ar būsi kada mano mūras?
Ar jausiu tvirtybės palaimą?
Atmintis skausmingai įdūrus,
Metų virtinei vėrė nelaimę.

Ar būsi kada mano siena?
Ar jausiu tvirtybės pavėsį?
Susikūprino rudenio dienos:
Lietuje lašeliu suvirpėsiu.

Šerkšno dėme suboluosiu,
Žiemos šešėliams įdiržus.
Viltim naktį sušmėžuosiu
Vienatvėje blėstant širdžiai.

Jei tapsi kada mano siena,
Tavy svajone pasijusiu.
Susipynę nelaimėję vienį,
Tvirtovės mūrais pabusim.

2008

Iš ciklo „Atsivėrimai. Užsivėrimai“

Atsivėrimai. Žydėjimas

Žibutės

Tokią mažą gėlelę nešei man
Suspaudęs. Iš melsvųjų šilų
Nuo Šventosios nuskintą prie tilto.
Tokią mažą nešei lyg akių žydruma –
Nuo rankų dar šiltą.
Šiandien ištiesei man tą gėlelę
Lyg kadai savo mamai.
Ji pavasarį skleidė liūdnam kambary,
Melsvumu plazdeno pro langą.
Vos pražydęs, mažytis ir lyg nusiminęs,
Jausmus, jau pradėjusius blėsti,
Staiga atgaivino žiedelis sugležęs.
Pamerkus į vazą kasdien į stebuklą žiūrėjau.
Akių žydrumu jis mane tyrinėjo
Ir skaitė jausmus, kol rytą netyčia
Užkliudyta vaza sujudėjo: žiedlapėliai melsvi
Atminimais byrėjo,
Bet liko žydėti širdy.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Tulpės

Raudoni, geltoni, rausvi, balti sijonėliai
Tulpių linguoja į vėjo taktą –
Šoka saulei žydėjimo šokį.
Nakčiai suskleidžia plačias klosteles,
Ilsėsis prieš rytdienos viziją:
Taupys saulei įvairiaspalvę grožybę
Jaunatvės dar vienai dienai...
Šokiui vėl žadins rasos lašelis,
Žiedlapius skleis žavėti
Bites, paukščius, žmones...
Skraido bitės aplinkui spalvingą
Sijonėlių paradą. Katinas nuvingiuoja
Žolelių kandžioti, uostyt – tulpių neliečia.
Šoka dar šoka tulpelės, kraiposi sijonėliai
Vėjy, lengvai krisdami
Į žolių patalus, rimstant žydėjimo šventei.
Kūno ir kraujo paradas. Tarsi iš Dega paveikslo
Šokėjų vizija liejas su vasara.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Alyvos

Nusirengiančio vakaro tolumai siausto
Svyrančių kekių violetinis šydas.
Šalnos tirtėdamos kenčia iš juodo pavydo,
Į prieblandą skleidamos geidulingą
Plevenantį, mirgantį kvapą prie tako,
Kur alyvos nedrąsiai pražydo.
O jaunystės aidai tyloj pasiklydo,
Ieškodami laimės žiedelių, kurių neužteko,
Kad nubustų ir liepsnodama degtų
Jsižiebusi meilė, kaip pražydusi kekė.
Violeto šviesa į sutemą gerias
Ir kaip katinas juodas vyniojas
Apie kojas šilta bangele.
Lakštingalos aidas miške sudejuoja,
Suklinka apuokas senam sode.
Nutvilkytas kvapo svaigaus violeto,
Plasnoja sparnais kaip vaiduoklis atklydęs
Iš anapus spalvas pakeitusio horizonto.
Svaigus aromatas alyvų į vakaro sutemas
Smelkias violeto gaiva, atminty
Jaunystės svaja jausmingai pražydęs.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Pienės

Geltonos vaikų galvelės žaidžia
Pievoje saulę: šviečia rūškaną dieną
Stebuklinga šviesa, kuri akina
Ir gaivina atvėsusį orą plevenančia šiluma.
Geltonos negimusių vaikų vėlės braido,
Žvakelėmis skaidrina pievos širdį.
Prašo: buskite, kelkitės, su mumis
Atgykit, skubėkite į žydėjimo šventę.
Netruks atsėlint ruduo: pienių vyno ir kraujo
Metas, apsvaigęs laukų tyloje.
Pienių galvelės šypsosi:
Saulės šypsniu nuvilnija šiltai
Per pavargusią širdį. Gaivina, kelia
Viltį: atgyk dvasia, sužydėki siela...
Ak, geltonos galvelės, kai Saulė neglosto,
Žiūrit žemyn ir liūdit – laiku nepakilot.
Nulinkstat ir baigias žydėjimo šventę:
Skraido tarsi balta avinėlio auka
Ar plaukai pienių berniuko,
Užgimusio giedrą naktį Mėnulio pievoje.

Atsivėrimai. Žydėjimas

levos

Permatoma, miglos išglostyta nekaltybe
Žvelgia pabalusios kekės surizgusiuos krūmuos.
Švelnumu pakerėję, apgaulingą baltumą skleidžia
Į rūkus nuvilioti paklydusią sielą.
Baltai vilnijančiu svaigumu dirgina kekės,
Susiliejančios su rūkais, slepiančiais nuodėmę
Moters, sugundytos žalčio:
leva leva, amžinai nuolat gundoma moterie,
Esi žavi apakinta ir patyrusi svaigulį.
Svyrančios kekės kaip levos krūtys vis gundo,
Žalčio vilionei paklūsta – gyvybė veša,
Kad aistringas noras baltumu sužydėtų.
Kokia panaši... į grįžtančią iš medžioklės Dianą,
Kuri su stirnena ant peties išnyra tankynėj,
Tokia pat slaptinga ir moteriškai žavi:
Iš medžioklės, iš amžinosios medžioklės.
Abi kaip ievų krūmai – žydėjimu kerį.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Bijūnai

Raudoni, rausvi ir balti pinavijai skleidžias,
It garbanotos galvos raudonskruosčių vaikinių.
Viena prie kitos, viena prie kitos linguoja –
Jaunyste dvelkia darželyje prie namų.
Šnabždasi žvelgdami į lelijas baltaskruostas.
Mena senovę žiedai, sodrūs, tvirti
Žirgo galvai papuošti ar Bijūnėlj... užtraukti
Aukšta gaida, pakylėta dangun.
O nuvytę pasklinda lapeliais Dievui po kojom –
Liaunų rankų mergaitės barsto juos per mišparą.
Bijūnėlj ryškiais žiedais išpuošė Visagalis.
Tik nebešiugžda jau žirgų pavadėliai,
Apipinti rūtom ir pinavijais kaišyti, netilindžiuoja
Varpeliais. Tik dainose tas virpėjimas gaudžia.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Jazminai

Baltas svaigus kvapas iš jazminų krūmo:
Žiedeliai meilės šoky apsvaigę pavasariu –
Lyg daug mažų kinų rusvomis akimis, baltais kimono
Pievelėje rengtų arbatos ceremonijai.
Karlo lietuvišką erdvę, stato balzganus puodelius
Po krūmu, lenkias arbatos ritualui:
Gers gėlių aromatą su jazminais kartu.
Labai lietuviškai, kai dūzgia bitės,
Saugančios vasaros sužydėjimą.
Dengias brėkšma balti kimono, krinta žiedai
Į tamsų žolės porcelianą.
Nakties šypsena jau Mėnulio veide.
O vakaras šoka šešėliuos po jazminų arka.
Jazminai, jazminai – žaismingai svyruoja šakelės, supasi zylė.
Arbatos ceremonija vyks visą vasarą.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Ramunės

Baltos pievų mandalos po Saulės skrituliu
Šypsos dangaus aukštybei, lūpų
Išburtu: myli–nemyli, myli–nemyli... Peša žiedlapius
Pirštai mergaitės. Nemyli, nemyli – meta stiebelį
Ir atsuka vėjui nugarą: nemylėk – nereikia.
Išburia meilės ryšį – akys švelnėja, traukias vyzdžiai
Į džiaugsmingą jaudulį, siautulingai liepsnoja.
Kokie žavūs jaunystės burtų viltingi kerai,
Pasislėpę už baltos, nurašytos žiedyno miglos.
Išsipildymo galios dar laukia svajų gelmėse.
Baltos pievų mandalos,
Atrakinkit meilę išburtą, įleiskit šviesos ir skaidrumo
Į širdis, švelnų dvelkimą pajutusias.
Žydėkit ramunėmis mintys, sielos ir erdvės.
Ligi pat dangaus platumų baltu takeliu
Veskit svajonę trapią, kad nesusmilkty, pleventų
Palaiminta dieviško gesto.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Našlaitės

Gailestingai, tiriamai, bet ryžtingai
Žiūri liūdni veideliai į kiekvieną praeivį,
Tarsi paprašę pagalbos. Skvarbios,
Liūdnai išraiškingos akelės vis laukia.
Bedalės, kurioms likimo skirta nuolat liūdėti.
Linguojat, supatės į vėjo šuoro ritmingą taktą.
Kapų gėlės, mylinčios, gedinčios artimųjų,
Į Anapus išėjusių ir negrįšiančių,
Mėlynos kaip vakaro šaltas dangus ar baltos
Moterų kasdienės perkelinės skarelės.
Dar ir gelsvos su kančios išraiška
Ir vaškiniu žvilgsniu, palydinčiu jaunuosius –
Lyg pavydo angis slėptų už nejaukaus nužiūrėjimo.
O ir melsvos lyg būtų bekraujės, pamėlusiais veideliais.
Tik aksomiškai rudos primena ponišką kiltį,
Kaip minkštos dvaro sofutės, pagalvėlėmis apkaišytos.
Su liūdesiu saugo jos rimtį išėjusių į erdves –
Turtingų, jaunų ar senų, ar pragaišinusių būtį.
Amžina atmintis – našlaitėlių akių liūdnumo.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Rugiagėlės

Krūpčioja varpų jūroje mėlyni drugeliai
Kaip dangaus lopinėliai bangos atspindy.
Iškaišė juos angelo rankos laukuos,
Skraidina tarsi tampytų už siūlų
Rugių vilnijančiam alpuly.
Meilės mėlynos akys many atspindi
Rugiagėlių žiedlapiais. Stoviu kalnelyje
Melsvumos apžavėta ir geriu tylą –
Tą vaiskų rugiagėlių mėlį, į savo sielą įleidžiu
Laukų ir ramybės plazdenimą.
Trokštu nuskristi kartu su baltagalviu
Debesėliu į bekraštę dangaus ramybę,
Kad atsigautų siela, grumdoma miesto
Bruzdesio, trenksmo ir beprotiškos muzikos,
Kuri užmuša tai, kas dar gyva
Mumyse su bangų ošimu ar spalvingu plazdėjimu.
Mintyse – beprotiškas noras prisigert tylumos
Ir joje pasilikti nurimusiai amžiams.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Rožės

Tarsi šilkverpio kokonas, jaukiai įsuptas
Į matadoro mantiją, persunktą
Aksomo sodraus raudonumo,
Parklupdyto dūstančio gyvulio kraujo.
Karmen, rudakė čigonė, jau tiesia koją,
Šokiui sustingsta. Ir lankstosi kūnas –
Kaip rožės lapelių čėžėjimas
Karališkame Rožyne, kur rasota grožybė,
Pasišiaušus dygliais, smeigias į ranką.
Atsivynioja šilkverpio kokonas, skleidžias –
Žiūri mirtis iš Karmen stingstančių vyzdžių.
Gražuolė rožė, palaistyta meilės krauju.
Sustingsta špagoj jos vardas,
Garsios giminės herbe puikuojasi žiedas
Raudonas – iš tų nuskendusiu amžių,
Iš Rožės didikų laikų
Ant atlapo spindi rasa.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Nasturtos

Bitelės bučiuoja žiedų pravertas lūpas –
Medaus tąsumas sugeltonuoja:
Nulaužia vaikai žiedelio indą ir siurbia
Iš žydinčios taurės palaimos
Saldybę – lyg žaistų medaus kopinėjimo
Šventę per vasaros kaitrą.
Nasturtų girliandos apsiveja pievos žalumą –
Kaip gintaro vėrinys baltą kaklą mergaitės
Nuo jūros, kur Žilvino laukė atplaukiančio
Pieno puta – – –
Nasturtų žavus vėrinys sudžiūva –
Tai arbata nuo šaltkrėčio
Ar kitų negalių – atgaivina ir gydo.
Nasturtų – Nastutės gelsvų gėlelių, prikaišioti
Visi pakraščiai sode ir kieme.
Tarsi lempelių,
Plevenančių žvakių liepsna.
Dūzgia nasturtų taurės – medaus vilionėmis:
Vasara midų brandina – prabočių gėrimą.
Svaigsta žiedų dūzgesys toj saldybėj.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Piliarožės

Aukštaūgės rožės nerožės, gal rožių draugužės,
Susukusios akmensvaidžių tūteles, sergsti menę.
Žiūrėjo į jus pro langelį žemyn karalienė.
Gal Barbora, gal Kotryna, o gal padienė
Kaimo mergaitė, pakviesta patarnauti...
Neliko jūsų darželiuose prie namų, iškeliavot,
Išnykot... Svečios šalies reikia paikam sijonėliui:
Mačiau žydinčias frankuos prie Eifelio kojų.
Iš kur ta puikybė netverti gimtinėj –
Svečioje šalyje ieškoti sau prieglaudos.
Nustebtų Eifelis jus pamatęs prie savo tvarinio,
Kai plazdate tarp tagečių ir katryčių, išbėgusių
Glostyti svetimšalių akį
Puikiais sijonėliais... Linksmi sau žydėkite
Iš palangių pabėgę į svetimą erdvę.
Pilies jūs roželės, kur jūsų pilys: sugriautos,
Sulygintos su žeme, kad nė aido nelikę.
Nemokėjote tausoti – ką turit.
Virpat praradę savastį ir atminimus.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Jurginiai

Suokia naktimis – jurgut jurgut – sodinimo metas:
Žemė prasiveria ir slepia į bulves labai panašias šaknis.
Laukia pavasaris sprogstant belapių stiebų:
Mezgas gumbeliai, laukia savo meto žydėti.
Margaspalvės galvos stebeilijas pro tvoros plyšius
Į vaikštinėjančius didelius ir mažus.
Žiedai nulydi karvių bandas ir avelių pulką.
Ir subręsta lenktynės:
Kieno daržely priaugs puikesnių
Galvų – bulviakasį šauks, ant vagų
Susodins moteris su margaspalvėm skarelėm.
Gražios purios jurginų galvos pasklis gausa.
Bet užgęsta šalnoj žydėjimo gyvastis:
Pabyra lapelių maži kaspinėliai – iš vasaros kasų:
Slepias šaknys nuo rūsčiosios žiemos.
Nyksta tie vaizdiniai iš peizažo.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Naktinukai

Vakaro akivarus migla violetinė atveria:

Tolimoj paskendusio varpo aidą

Svarina išsiskleidę kvapai.

Darželio tyloj atsivėrę žiedai

Skleidžia jaukią prietėmio prieblandą.

Naktinėja spalvom ir kvapais naktinukai

Daržely prie tylinčio vakaro kelio.

Nuslenka prieblanda, liejas tarsi į juodą rašalą –

Plazda pernakt kvapu naktinukų

Svaigus violetas. Šnabždasi su lelijų žiedais,

Paskleidę vasaros dvelksmą.

Atplauks balzgana migla ir paryčiais užmerks

Akeles, kad nieko skaudaus nematytų

Dienos veiduos ir melo aruoduos.

Gaiva naktinėjusi miega žieduos.

Kada nubus naktinukai žydėjimui?

Niekada jiems nelemta kvapus skleisti dieną.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Lelijos

Karūnos ant skitų, sarmatų galvų,
Karalių karūnos iš tolimo Tarpupio –
Trapūs lyg ledas lelijų žiedai:
Karalienių trapumas
Su angelo šviesomis žydi daržely.
Nekarūnuoti karaliai iš tolumų,
Atklydę Europon ir kūręsi būti
Prie Nemuno ir plačios Dauguvos.
Palikę Skitapolį, polius pilims
Kalė, o moters sodino gėles.
Linguoja grakščios darželio nimfos:
Baltais sieteliais jos saulę samsto,
Rudais piltuvėliais medų pilsto.
Skimbčioja tarsi arfos
Į vasaros pabaigą – vilioja rudenį.
Bitės nelanko stangrių piltuvėlių:
Bijos gelmės. Tik dažai lieka
Ant nosies galo, sugalvojus kvėpinti –
Įkvėpti baltai karūnuotų karalių didybės,
Matuotis skitų karūną tarp sarmatų kardų.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Astros

Sukasi, vejasi į kasas nuo vėsos
Baltos ir rausvos astrų galvelės.
Skardena rudenį ligi šalnų.
Prieš paskutinį spindulį šildosi
Veideliūs, laukiančius
Šalnos kandaus bučinio.
Piemenėliai pasklis į miestus
Ar peržengs sienas be sienų.
Ieškosi įrudusių baltaplaukių –
Tarsi iš pieno plaukusių – astrų,
Atklydusių iš platybės
Laukų, kur vėjas kankina rudenį.
Susisukę į užsisklendimo garbanas:
Pavasario alks avinėlių kailiuos.

2010

III. 2007 – 2004

Žiema nežiema

verpdama
pešioja
kedena
plonais
pirštais
vėjo
martelė
debesų
properšas

darbą
jos
verčia
niekais
lietaus
karštuvų
teškėjimas

veltinius
žiemai
velia
nesuvelia
vėjas

debesų
nytys

išķlaipē
persipynē
vilnoniai
šalčio
raštai

dangaus
nunešioti
properšose
išsisklaidē

amžinasis
pavasaris
už
pūgos
staklių
kikena
lietaus
lašeliais

neišmokęš
austi
raštuotos
žiemos

2007

Amžinas paveikslas

Žvilgsnis iš seno lango,
Iš baltos užmaršties obels,
Iš nuotraukos tarsi iš rūko
Atminimus prikels.
Ir žodis, sielą pravėręs,
Atgal į skausmą pareis.
Pirštai, darbuos sugrubeę,
Sapno atvirlaiškį skleis.

Į Viltį susupus palaimink,
Sužvarbusiems klysti neleisk:
Sklandysis patirtos baimės,
Nušvitę rimties spinduliais.
Ir šypsena, ir tie žodžiai
Minčių šviesumoj – tikri.
Lieki jausmų vandenyno
Ūkuos – ugnelė skaidri.

Amžinas tavo paveikslas
Atminimų altoriuj – gilus:
Nirs į pojūčių aikštę,
Sklis pilnaties sidabru.

2007

Grįžkit

grįžkit dienos
ančių vorele
į pūkinį
debesų
pavėsį
grįžkit
gaudysiu
minčių tinklu
atminimą
ar namų
puvėsį

įkvėptą
taip nelauktai
kai ant slenksčio
dylančio stovėjau
nejutau tų metų
nors našta
kaip burtažodis
ant staktos
brėžiais
sužibėjo

ašara ar juoko
miglele slepiatės
apsunkę
grįžkit
mano dienos
pasiguodę

nors norėčiau
negaliu
jums įkeisti
patirties
aruodo

2007

Dūžtantys miražai

kur tiek erdvės
tenai nebejauku
lyg sielai vietos
šičia maža
toli už girių
mėlynų skliautų
klajoja dūžtantys
miražai
klajoja žodžiai
aitrūs purvini
kalena ugnį
springstančios
patrankos
tik nuo miražų
nuo žvaigždžių
šulny
vaikelį saugo
švelnios rankos

pasaulis daužos
springsta rūstumu
ugnies ir žodžių

Žemėj vietos
maža?

pakimba virš
skrajojančių
Vilties namų

skausmingai
dūžtantys
miražai

nešviečia jie
spingsulės akimi
neapgina nuo maro
ar nuo bado
pasaulis žūsta
tvilkęs Viltimi
neradęs savo
Eldorado

neleiski rankai
svirti neviltin
apsaugok
vaiką mažą
tegul sau smilksta
springę ugnimi
kas naktį

dūžtantys miražai

2007

Poteriai

pirštai varsto
karolius rožinio
dreba rankos
galva nusvyra
murmėsiu
šnabždesiu
alpuliu
virsta žodžiai

minčių migla
rožių lapeliais
byra
į Dievo širdį
atsivėrimai
atodūsiai
aimanos
nenorinčių
maldų
šnabždėt
patylomis
tarsi į Dievo
ausį

minčių
karoliai
verias
poteriais

2007

Kasdieniai sizifai

Ridenam tą patį akmenį
kasdien lyg sizifai,
tarsi vargo skruzdės
į kalno viršūnę lipam.
Akmuo išsprūsta ir krenta
ir vėl vargas iš naujo,
ridenam į kalvą ir tikimės:
įvertins ar vėl įskaudins,
pagirs ar paspirs koja.

Ridenam, klumpam ir krentam,
nuščiuvę viršūnėn žvelgiam:
kažkas neleidžia nurimti,
marinti viršūnės alkį,
blivia akim pažiūrėt –
nepasieksim...

Kantriai ridenam akmenį:
žinom –
bedugnėn lėksim.

2007

Vakarėja

vakarėja
ir dienos
į rudenį
prarastas
laikas
trenkias
į aukštį
žvaigždynų
baltųjų erdvių
platumoj
pasiklydęs
dar laikos
retėja
draugų
būreliu
skleidžias
minčių
ribuliais
į pasaulio
platybes
nuskriejęs

ir vėl vakarėja

2007

Kiek...

Kiek žmogaus, kiek žvėries,
Kiek nuogumo slapties
Jausta į tavo esybę. Tik nesakyk,
Kad tyriausias esi,
Kad naktis lyg aušra apsilanko
Ir junti savo aurą aukštai
Tarsi vaivos krištolo lanką.
Ar šviesūs sapnai
Tave vienišą lanko?
Kiek to kevalo kieto
Dar liko, kurio perlaužt
Kitiems nepavyks, nors esi
Tartum švino kulka
Ar aitri ašaka – tas AŠ...

Kai aplanko tave karčios bėdos,
Kaip laikais? Ar svyruoji balne,
Ar juosti lyg perpuvęs pėdas,
Ar? – lyg perlas delne.

2007

Naminė lino staltiesė

Atsibunda margaraštė mintis ir klajoja
Tarp miškų ir vingiuotų balsvų lauko takelių,
leškodama staklių senų – jausti svajonę.
Virš žiemos dienomis austos staltiesės
Tavo akių šviesa plevena aukštybėse.
Rankų šiluma iš nyčių ir šaudyklės atsklinda –
Staklės liūdi kamaroj tavęs,
Audėjėlės iš tolimo kaimo tarp girių.
Juk pavasaris ausdavo tavo mintis daržuose,
O seklyčioje ilsdavo nytys lyg sūpuoklės vaikams.
Tu išėjai su šaudykle rankoje. Siūlas liko
Ištiestas kitai audėjėlei į ateitį austi
Mintis ir svajas: tulpelėmis, ornamentais, zigzagais,
Kurie nusidrieks į pasaulio platybes,
Pavirtę grožybe ant lovų, stalų ir garbingoj vietoj
Kabančiu rankšluosčiu šalia protėvių nuotraukų –
Stebinčių nuostabų virsmą tavo minčių ir svajų.

Begalybė – toliau už tęsinį šį pakeisti audimą šviesa
Lino staltiesės, kuri jungia ir skiria namus:
Lopšiu, iškeltu aukštyn į padangę,
Ir ugnimi – į baltas erdves.

2007

Drėgmės lašas

Nykiai tvenkias rudenė drėgmė,
Įsikibus į skaudančius vakaro kaulus,
Ir barškuolės akim skvarbiai žiūri
Į kaskart vis pilkėjančią gelmę.
Kantriai liejas šakom į mažas sroveles
Lietaus kapsėjimas į sutiktą želmenį,
Kur bekraštis dangus susilies ribomis
Kada nors su žeme ir patiš balomis.
Pakybos rasotam lange skaidrumu
Pasivertęs, atšalęs, pabalęs į ledą.
Išvedžios takelius, kuriais rinksis
Į dūžtantį balzganą klodą paviršiuį
Ir garuos susitvenkęs į Saulės šešėlį.
Ar, sugėręs savin debesies lengvumėlį,
Kantriai skris erdvėmis į balsvėjantį
Rudenio mėlį. Bangomis, vilnimis
Nudejuos į rudeniū plaukiantį, tolstantį
Vakarinio dangaus ramumos pakraštėlį.

2007

Angelo baltos lelijos

Kai sužiūra tamsa į blėstančius langus,
Kai šikšnosparnis šnarina mingančią tylą,
Nusileidžia į Žemę rudenio angelas
Ir lyg apverktas pranašas tyliai prabyla:
Apie Saulės į tamsą apsitrynusią žymę,
Kol velėja undinės rūką papievy,
Apie medžių kasmet platejančią rievę
Ir mintis, kai sklando ar tyli nurimusios.
Atminty dega dienos, jų aistringas pavėsis,
Užmaršty supas žlugtas šviesios debesijos.
Baltas rudenio angelas šaukia lelijas
Prasiskleidus viltingai antrąkart sužydėti.
Gęsta saulės plėnėtos padangių žarijos,
Diržta rudenio norai į dirvą įliję – randėti.
Danguje skleidžias angelo baltos lelijos,
Liūdesys kad dienų tamsumu neskaudėtų.

2007

Bet viltį uždega...

Likimas prašuliuoja lyg arklys nesveikas,
Prie starto linijos nelaukęs ženklų startui.
Alinėse sulindę merdi prasigėrę šveikai,
Jų alų vogčiomis sau pilasi dekartai.
Kiekvienas toks svarbus, kad juokas ima
Iš sąžinių šitų, beviltiškai skylėtų...
Nes esame tik pavargę piligrimai,
Suradę laikinai užleistą vietą.
Likimas net smulkiųjų nepažėrė,
Tiktai kartėlio taurę vėl prie lūpų kelia.
Kiekvienas turime šešėlį ir saljerį.
O dantės dovanos į Pragarą raktelį.

Kai po audros nudunda darganų vežimas,
Kai slūgsta skausmas rudenio gelmėj kirbėjęs.
Tik viltį uždega aistrų sudegintas laukimas,
Lyg šviestų išvaduotas Prometėjas.

2007

Pastelinis ruduo

nublinksta sodo lapų raizginiai
tarsi delnuos suvirkautų variokai
nurudęs kilimas žolės pilkšvėja
ruduo rausvai rusvu vaizdu tapytas
dangaus platybėse nublykšta
lyg sugauta žuvis sušvysčioja
ir rimsta jau verpetai siautulingi
upė pavirsta rudenio sapnu
ir ilgai bučiuojasi su liūtimi
teškėna ritmas rimtas it gyvenimas
tyška ruduo į auksaspalvę balą
pastelę lieja tvyksteli bet neramu
šiluma mėgautis
bekraujam uodui
lyg senstančiam jau artimui
skaidrėjant tik pasteliniam lengvumui
ir begalybei šio rudens
 auksu
 žilpinant
 į akis

2007

Raudonų lapų nerimas

Raudoni lapai lyg kraujosruvos
Ant žemės žaizdomis
Šalnos išdegintos.
Pasižvalgai erdvėn –
Tarsi kažkas išretinta,
Suvytinta, sumažinta
Ar net ištrinta,
Išsunkti syvai gyvasties
Ir tyliai numarinta.
Tarsi rudens auka
Raudoni lapai:
Lyg įžymiam išėjus
Vėliavos nuleistos.
Laukų kurčia stanga
Ramybei suvešėjus,
Šlapiom didžiulėm snaigėm
Žemėn ima leistis.
Raudoni lapai –
Kraujas netyčia įlašėjęs
Nuo putino uogelės
Sniegenos mažon akin.
Sužvarbsta paukščių pėdos
Į sniegus įmynę
Baltą šaltį skauduliu
Nutvilkančia ugnim.
Trinu rankas. Kaip atitrint
Tą gėlą su šalčiu
Širdin įdegintą.

Kuo aptvarstyti skaudulį?..
Sniegais, žvaigždėm,
Mėnulio aukso bintais?

Raudoni lapai,
Rudenį įženklinę,
Apstingsta gruodu,
Žemės labirintuos.

2007

Tautosakinis

vienatvė
akla sesuo
vėjas
apkurtęs
brolis
po kojom
klampus
molis
gelmėse
begulys
senolis
ruduo
dieverėlis
danguos
tiesia
žvaigždynais
kelia
mamužė
Mėnulio
ūkuos
audžia
skrandelę

sustingdžius
kraitį
miglą
miglužė
miglosiu

baltai
baltoje
erdvėje
žvaigždynų
patalą
klosiuos

2007

Kalėdų angelai

Leidžiasi spiečiai į žemę baltų angeliukų –
Supasi snaigės tarsi iškritę iš Dievo širdies.
Supasi šviesūs pulkeliai, vis supas ir supas.
Dievo širdis atsileis, žvarba ugnine neledės.

Dievas šįvakar po žemę angelus sklaido:
Sklando lengvučiai pūkai virš laukų platumų.
Uždega angelas žvaigždę virš šąlančio veido:
Siaučias pirkelės ramybė namų jaukumu.

Gniužteliu rankoje snaigę – gėlą neramią:
Delną kutena plastėjimas snaigės širdies.
Leidžias pulkai angelų į mingančią žemę,
Saugo spindėjimą jaukų Betliejaus žvaigždės.

Dar į duris pastuksena senelis Kalėdų:
Snaigės per naktį jo sapną į dangų lydės.
Supasi vygės, sugirgždina stalą ne bėdos.
Viltys snaigelėm sugrįžta iš Dievo širdies.

2007

Vaitoja...

Dejuoja vėjas, ūkia kamine –
Vėlė paklydus skaudžiai rauda.
Rikiuojas mintys darganon eile,
Kaip kartų riešutą – vienatvę gliaudo.

Kvatoja vėjas, laipioja stogais,
Į skardą lietūs neramiai barbena.
Vėlės rauda šią naktį nusileis
Į debesį, kurį tas vėjas gena.

Pavirkdęs gailiai epušės lapus,
Klebens duris vidun įleisti.
Suvirpins viltį ir visus šiurpus,
Vargus ir skausmą – jau ne vaistą.

Klos užmarštim apgijusias žaizdas,
Aptvers voratinkliu, užtrauks pelėsiu.
Tik to, ko niekas kitas nesupras,
Nesugrąžins, nors ir labai norėsi.

Nesugrąžins brangių tau artimų
Ir tos jaukios namų palaimos.
Sapnų, kuriuos ieškodama namų
Grįžti į liūdintį ir tuščią kaimą.

Vaitoja vėjas sielvarto rauda,
Skreite senas žaizdas užslėpęs.
Sušvis giliai kaip nebaigta malda
Apgesus atmintis minčių palėpėj.

2007

Kūčių vakarą

Visi susitelkia tą vakarą šventą,
Ateina rimtis į kiekvieną trobelę.
Ant staltiesės lino užsidega žvakė,
Maldoj paslaptį širdis apsivalo.
Apeina ratu paplotėlis plonytis
Sveikatos linkėdamas, laimės be galo.
O protėvių dvasios klausos lig ryto,
Ką kalbasi avys ir karvės tvartely.
Patyrusios paslaptis, rietenas, barnį –
Kas tuokės, kas gimė, kas mirė ar gėrė,
Kas juokės, kvatojo ar skriaudžiamas verkė –
Tylon pasitraukia sustoję, pasvėrę,
Gyviems viltis į širdį gražinę:
Jos pyktį išvaro, sutaiko kaimynus
Ir nuoskaudų audrą ramina.
Iš ryto mergaitėm suskumba paburti –
Bus geras kaimynas ar tolimo krašto,
Koks vardas ar šypsenos raštas –
Į darną kasdienę grąžina?

Tas vakaras šventas, tas vakaras tyras
Kaip ašara skruostu tylom nuriedėjus.
Snaigelės baltutės vis krenta ir krenta:
Kalėdų ramybę į sielą pasėja.

2007

Spalio erdvės

Baltų erdvių lytėtas spalį,
Paglostytas ramybės ir darnos,
Suklusti ir nurimti gali
Pačioj giliausioj iš gelmių gelmėj,
Pačioj tyliausioj sielos regimybėj,
Toli nuo pykčio, keršto ir skriaudos.
Tiktai širdies apmirusi dalelė
Paslėpus liūdesį savy raudos.
Ir grįš pavargus į saulėtą spalį.

Ruduo nutols spalvom, erdvėm.
Su juo Praamžis žilaplaukis spalį
Laukų paletėj auksu išsilies.

2006

Rudenis glostymas

Jutimais paglostysiu aitrų kankinantį žodį:
Tarp lapų šiugždančių sopuliu suspindės.
Jausmai šnarena dangaus išplonėjusioj drobėj,
Sužvarbę plevena giesme ilgesinga širdies.
Tolsta ruduo už pilkšvų debesynų properšų,
Stingsta malonė rami lyg brėkštų žara,
Gruodo dilgi adata vėl liūdesį lopo,
Šalenant stingsta... Užteli kraujo kaitra.
Aukoju rudensį blėstant vakariam ugniakurui –
Migloj Kalėdų žvaigždė sužibės.
Ašara blykstelti – tylą bežadę prašnekins
Šlapdriba – virš kalvų ir rudens duobės.
Išbrendu liūdesį, rudensio sopulį skalsų,
Glostyman rūko balzamo sužvarbus supuos.
Skrieti kartu su dangaus amžinybe pavargus,
Krisiu pirmąja snaige – kruopelyte Vilties.

2006

Savas nesavas

Savas nesavas
Gyvenimas,
Į kitus įsiliejęs:
Po ledu
Upokšniu virvenęs,
Po žvaigždėm
Skausmingai virpėjęs.
Vasarų prakaito
Išsunktas,
Ant virvelės rudenį
Džiūsta.
Saulėlydžių kraujo
Tvinksėjimu
Savas nesavas –
Suklūsta:
Turi neturi
Gyvenimo
Savam nesavam
Pasaulį.
Pradėjęs ledo
Lukštenimą,
Iš rūkų išvaduosi
Saulę.

Kai nušvies ji
Tavo likimą,
Į akių gelmes
Pažiūrėjus,

Ir nuskaidrins
Tava netava,
Ir prikels ko tu
Neturėjai.
Ir jausmus, ir mintis
Pabudins iš stingaus
Viduramžių ledo:

Sugrąžinsime,
Ką turėjome
Išvadosim,
Ką buvom praradę.

2005

Paskalos

Plakas pikti liežuviai –
Ant priekalo šokinėja:
Apie pašvinkusią žuvį,
Apie išdžiuvusį vėją.
Plaka suplyšusią skrandą,
Siūlais baltais susiūtą,
Plaka sugedusį gandą,
Būtą nebūtą.
Plaka, aplink šmirinėja,
Tuštybės burtuose sklando.
Paskalą atsiūlėja –
Lopo suplyšusį gandą.
Plakas paiki liežuviai,
Suka pašėlusią gūžtą.
Į klampią balą įkliuvę,
Pražūsta.

2005

Balta baltų ugnis

Balta baltų ugnis išdeginis

Negandas ir tamsą,
Pasklidusią pasaulin.

– Tebūna taip.

Balta baltų ugnis

Nuskaidrins sielą,
Vilties nušviestą,
Tikėjimo pakeltą
Į baltų erdvę baltą.

– Tegu išsipildo.

Balti šyvio karčiai

Iššluostys tolius.
Žalčiai, žiedais surizgę,
Švelniais liežuviais

Nulieš padangę.

– Tegu įvyksta.

Ugnis skaidri, balta

Įsiliepsnos į baltumą –
Švarią baltų erdvę.

– Tebūna taip.

Baltas baltų žygy,

Sudėliok sukapotą žaltį.

Ištark burtažodį.

– Tegu išsipildo.

2005

Motinos žvilgsnis

Niekas taip nesaugos,
Tik motinos švelni ranka.
Niekas labiau nelauks,
Tik motinos širdis
Ir miglose sustingęs žvilgsnis.
Niekas o niekas taip negedės,
Tik jos siela.

Paukščio giesmė skaidrės
Liūdnų akių švytesy
Ir murmėjimas tariant maldą
Ar pirštu vedžiojant knygą,
Dūzgiant amžių rateliui,
Įsirėš į kaulų smegenis.

Laimins
Skirtus likimo kelius.
Ir stumtelės į gyvenimą: Eikit.
GYVENKIT.

Pasikliauk jos globa.
Kaip mylimas amžinas
Vaikas...

2005

Liūdesys

Didžiai rūstus tavo žvilgsnis
Tyli vienatvėj kambario sienų.
Bet apkabina ir glosto ramybė
Pavargusių mažą sielą.
Drungnu palangės kraštu
Saulės verpetas atsėlina,
Skleisdamas šilumą
Veidrody, –
Ten sielos akys
Iš Visatos erdvių gilumos...

Mano slogus liūdesys
Atkartoja vasaros kaitrą
Ir aitrų laukimą.
Vilioneį nuolat liūdėt?..

Mintis nuslinko į nežinią
Gramzdindama liūdesį.
Mintis moka eiti, praeiti, palikti.
Ji moka pamesti, užmiršti.
Ji moka atstumti
Liūdesį.

2005

Vėdrynai

balti kupolai
linguoja po lauką
pradalgius draiko
baltos skarelės
sustoję šnabždasi
šieno kvapo įtraukia
gilyn į pievos darną
kaip į plaučius
jau įšilusios žemės

balti kupolai
dangaus parašiotai
leidžias pakalnėn
švelniai sukibę
už nematomų gijų
svajonės

vėdrynai vėdrynai
švilpteli šiltas vėjas
vėdrynai pievas vėdina
lyg purius patalus
drėgmės prisigėrusius
po žiemos ir baltom
kaklaskarėm moja
palaukėj džiūstančiom

vėdrynai vėdrynai,
išvėdinę žiemos kambarius
į pradalgės žvalgotės
kur šieno kvapai prigulti.

2005

Radastos istorija

Radau ją ant piliakalnio,
Norausvintą vakaro saulės,
Pasišiaušusių gintis dygliais
Vasaros karšty.

*Laukine, laukine,
nobodyk mano rankų.*

Blizgėjo vaškiniai vaisiai
Ošiantį rudens vakarą
Ant šarmoto kalno
Ežero pakrašty.

*Laukine, laukine,
sprangios tavo uogelės.*

Ant korėto sniegelio numetusi
Molio spalvos uogų švarką,
Tirtėjai nuoga vėjo skraistėj –
It eilėraščio priedainis:

*Ak, laukine, laukine
piliakalnio radasta...*

2005

Įdrėskimai

Rugienų nubraižytos kojos,
Žolių įjuodintos rankos,
Dagys įsmigęs į panagę –
Diegia sielos kertelę.

Geliančio žodžio akmenys
Randą palieka –
Ramų vandenį drumsčia,
Apsitraukia maurais.
Žodis,
Slidus kaip išniręs žaltys,
Išspjovęs rauzganą putą,
Pikto brolio dalgiu
Užsimoja prieš sielą.

Užsivožia randai
Praeities užmarštim –
Žaizdos tvirtai užsitraukia,
Gyvenimo oda apauga
Įdrėskimų žymė...

Bet sielos žaizdos išlieka – – –
Tik paviršiuį ramybė...

2005

Rudenėjant

Kai rugsėjis šalvena pakluonėm,
Liūdesiais įsismelkę į širdį
Debesų rudeniai vargonai
Gervių klyksmą sugirgždina.

Ant ažūrinio saulės žipono
Tinklą austi vorai baiginėja.
Padangių platybėj už kaimo
Šoka pasiutpolkę vėjas.

Skaudu ir graudu – už miško
Saulės auksas graso sudegti.
Ilgesys įsismelkęs tiška
Į baltumą gožiančią naktį.

Ažūru šarmoja pakluonės,
Baltis skaudžiai nusmelkė širdį.
Raudą rudenio gaudžia vargonai,
Viltimi laiko netektį gildo.

2005

Artimiesiems

Mielieji, vis dar atrodo,
Kad sėdite ramiai už stalo
Ir prieš naktį tylite –
Lyg paskutinėj vakarienėj.
Mama, tėvas – ramūs, nekalbūs.

Tik nebuvo dviveidžio Judo,
Jo pabučiavimo nesulaukėm...
Tylu prie stalo, tuščia.
Tik lanksto vėjas vyšnią geltonplaukę.
Mielieji mano, jūs čia dar sėdite,
Matau šiltus žvilgsnius
Ir žodį girdžiu tarsi palaiminimą
Prie vakarienės stalo prieš nakties duris.
Artėjate iš praeities, mano mintis sujaukę,
Ir grįžtate į tolimą nežinomybę...

Sėdėjote prie stalo šitaip, rodos, tarsi sapne:
Iš ryto ir per pietus, vakare, kol lemtis
Jus pabučiavo. Ne Judo bučiniu, ne.
Į kaktą. Tarsi angis. Tyliausia mirtis.

Nebuvo šitie bučiniai kaip išdavystė,
Tik slėpiniams padėjo manyje sušvisti.

2005

Vienai žiemai numirti

būtų gera vienai žiemai numirti
iki kito pavasario
apsiklostyti lapais
po galva pasidėjus akmenį
po kojom pasiklojus samanų
galėčiau lengviau prisikelti

būtų gera šitaip gulėti
per žvarbią žiemą
būtų gera nejausti nieko
nei speigo nei darganos
akmenėti iki pavasario
tik apsamanoti nenoriu
gal samanos nepasieks širdies
prisikelsiu
kitą pavasarį be didelio vargo
ledams atitirpus

nei kailinių nei kryžiaus ir nei vinių
neprireiks
miegosiu per žiemą
taip lengvai lengvai kaip dulkelė
kuria sušvytėsiu pavasarį

2005

Nekalbék

Nekalbék daugiau apie mirtį:

Man mielas esi tik gyvas.

Abu jaučiau prisiminkim:

Kaip sviro kekės alyvų

Tą vakarą tykų, laimingą,

Kai būrei iš delno.

Kai abu susiglaudę tylėjom,

Kai jausmai bučiny susiliejo

Ir atokvėpį nunešė vėjas.

Nekalbék daugiau apie mirtį:

Pakartokim tą vakarą tylų.

Atmintis tarp alyvų plauko

Ir jausmus atgaivina...

Nuskriskim su vėju, nuplaukim,

Iš naujo atgimkim:

Jauni

Į saulėlydžio gaisrą žiūrėję,

Laikinumo mitu netikėjom...

Kaip seniai neseniai tarp alyvų

It pakerėti stovėjom...

Nekalbék man daugiau...

2005

Žiemos diena

Tamosos slaptingame rojuje
Tūno žvaigždynų ūkas.
Diena
Sušlamėjo, sparnais suplasnojo
Lyg nušvitimo stebuklas.
Ilsis rankas susidėjusi
Į dangaus išsvargintą skreitą
Sėjėja, pjovėja, audėja
Lyg būtų iš darbo parėjus
Po vasaros žlugto.
Į miglas įsisiautusi laikosi
Blankumos ir ramybės.
Lesa šermukšnio uogas
Baugščios dangaus dievybės.
Atsargiai, rodos, ragauja
Kartoką šermukšnių skonį,
Stingstančios rankos vynioja
Į rūką uogų raudonį.

Žiemos dieną giliai
Lenkiuos prie minčių
Surizgusių gijų,
Kai sninga kartu ir lyja.

2005

Tikėjimas

Šviesmečiai dyla virš mūsų –
Išsilydome amžių švytėjime:
Nežinom kas esam, kur būsime,
Ko žemėn skausmingai ėjome.
Ko ieškome, Viltį praradę,
Ko tylai suspengus nutylame.
Ko liūdim lyg žemę pardavę,
Kasmet tarsi obelys žylame.
Sustingstam: žiema vejas vasarą –
Sėja įdukrina pjūtį.
Nubraukę tylią ašarą,
Panirsim į geliančią būtį,
Kuri samanojančiu akmeniu
Prislėgusi varganą tylumą
Ir šaltį vidun įsileidusi,
Gyvybės želmenį gnybia.
Sušyla kuproti akmenys,
Mėnuliui užslinkus ant veido.
Kutena slegiantį sapną
Akį merkiančios žvaigždės.

Laikas tikėjimą švysteli
Į nykią sulūžusią rytdieną.
Vangiai atsklinda iš kryžkelių
Šviesiųjų laikų pranašystė.

2005

Žvilgsnis į karalienę Barborą

1. Vilnius

Katedros požemių labirintai
Suvedė prie altoriaus
Skirtingais keliais.
Išsiskyrėte, kad sueitumėt –
Karalius ir karalienė.

Barbora, ar pagalvojai? –
Karaliene būti skaudu,
Neteisinga... net kvaila.
Gyvenai vieniša:
Laukei sielos valdovo,
Išėjusio ieškoti vietos –
Uždėti teisėtą karūną,
Sodinti į karališką sostą.
Barbora, ką jautė širdis,
Bažnyčiai pašventinus santuoką,
Bet pasipriešinus karalystei.

Jautei – atstums tave kita moteris,
Kita karalienė rūsti.
Ar valdove būti taip lengva?
Kokios mintys aplankė
Senajam dvare,
Barbora, gražuole Barbora,
Švelni ir kantri moterie?

2. Dubingiai

Ežero akys po miško antakiais
Kalno kaktoj,
Kur ilsisi amžių griuvėsiai,
Nugrimzdę į nežinią...

Barbora, Bonos keršto privengei:
Tylos kambariuos,
Žiūrėjai ežerui į akis,
Užšaldytas speigo nuožmaus,
Tarsi Bonos rūstybės...
Žvelgei į tolį miškų
Ir laukei savo karaliaus...

Barbora, tik atspindys tavo grožio
Liko senstančio ežero akyse:
Lelijomis supasi po lietaus...
Smilgos laukia tavo suknelės čežėjimo
Pavasarij – kiek jau šimtmečių? –
Prie takelio, kuriuo nutolai...

3. Vavelis

...nutolai į Vavelį, jau karalienė:
Širdies ir sielos valdovo.
Nekenčiama rūsčios anytos,
Bet pasmerkta būti
Karaliaus meilės šviesiąja vedle.
Ką kentė tavo širdis,
Kai pasiligojo
Kūnas? Kodėl taip anksti
Pakirto mirtis?..

Barbora, likai karaliene
Per amžius
Valdovo širdy...
Ar būtų pėsčias lydėjęs tave
Į paskutinę kelionę, į Vilnių,
Jei nebūtų švietusi meile širdis?

2004–2005

Patarimas

Praradusioms viltį

Nešok, mergaite, nuo tilto...
Sužvarbus vėlė nepakils
Nuo upės sraunios srovės –
Ant kranto liki...
O laukiančios širdys skaudės...

Mergaite, šok į gyvenimą,
Pajusk jo šėlstantį srautą:
Išmoksi be burių plaukti,
Pajėgsi iš baimės šaukti
Ir kantriai laimės sulaukti...
Už nugaros Jo nestovėk...

2004

Moteris

Kuo jie pavertė tave,
Moterie, ar nesuvoki?
Malonumų vergai...
Nieko švento tavy –
Tik aistrų kamuolys.
Moterie, ar nesuvoki?
Gyvybę skleidi
Verdama į pasaulį
Švelnumo vartus,
Skreite nešiodama
Nuopuolį ir atleidimą –
Tūkstantį saulių
Uždegi –
Gęsta šviesa blėsdama...
Kuo jie pavertė tave?
Bedvasiai...

Marija, malonės pilnoji,
Ar vienintelė šventa moteris
Žemei likai?
Ar motina dar esi?
Esi?
Tyli, neatsakai.

2004

Vijoklis

1.

Mažos kojytės
Krebždėna sieną,
Lipa aukštyn
Ir aukštyn...
Glaudžiasi
Tarsi prie moters
Liemens lanksčiu ūseliu.
Ieško nelyg pirštukais
Kibiais plyšelio,
Kur įsitvirtinti.
Žvalgos į saulę
Viršūnė trapi.
Užlips aukštai,
Priglaus kibumą
Prie sienos:
Trokšta saugumo,
Šilumos ir tvirtumo,
Kaip laimės
Raizgytis,
Vyniotis...
Gyvenimą išringuoti –
Kasmet – būties
Vingrumu..

2.

Nusirengia rudenį
Žaliai rausvus

Vijoklis, į sieną
Tvirtai įsikibęs,
Pirštukais kibiais.
Vėl glausis tvirtai
Rimties apžavėtas,
Žvalgysis į saulę –
Moterį trečią,
Švelnesnę, bet karštą.
Ieškos joj
Šviesos ir linksmybės...
O kai vasara –
Ketvirtoji viliokė
Žiedus kvapnius
Jam po kojom barstys,
Neišters vijoklio
Vingrioji širdis...
Jaunystės gaivumui
Jisai pasiduos
Ir lėks su nakties vėsa
Jos svajų pakerėtas,
Alsiu žalumu
Dangstydamas
Paskutinį jaunystės
Švytėjimą...

2004

Sidabrinė žiedlapių pūga
Įsivėlė ir į mano plaukus.
Sužydėjau obelīm staiga
Nelauktai baltos lemties sulaukus.
Sidabriniai žiedlapiai spindės,
Į dienas įpynę skausmo giją,
Kris ir kaupsis raistuos atminties,
Suskaudės kaip randas neužgijęs.
Nelauktai balta šalna sušvis
Mėnesieną, nušarmojus plaukus.
Sidabriniai žiedlapiai vis kris –
Gaubs šviesa vienatvės lauką.

2004

Rudens lietus Naugarduko gatvėje

Slysta stiklu lašai,
Jungias į sroveles.
Margina
Gatvės žemėlapij.
Suplaukia į upelius,
Kliokia žemyn
Šiltas potvynis.
Žvirblio plunksnas,
Senos liepos garbanas
Kedena lašų bučiniai.
Šnara tyli monotonija.
Akla teškenimo muzika
Liūdi aky katės,
Gatvę kerpančios
Tarsi užburtu šešėliu:
Nukrato lašus nuo kojų –
Krapnoti nustoja...
Saulė iš debesies
Šypsnį išspaudžia.
Blunka šlapias
Gatvės žemėlapis,
Džiūva jau debesis –
Skysta rudens pastelė:
Giedra katės aky.
Jau po vidurdienio.

2004

Vėlinių mišios

Plevena žvakės,
Švyti altorius:
Memento mori,
Memento mori.

Sustingęs sieloj
Vilties piliorius:
Memento mori,
Memento mori.

Kyla aukštybėn
Palaimintas choras:
Memento mori,
Memento mori.

Baigėsi mišios –
Tyla šventorius:
Memento mori,
Memento mori.

Varpas ataidi
Per tolių tolius:
Memento mori,
Memento mori...

2004

Savęs tyrinėjimas

Rūkais apsitraukusiam veidrody,
Kasdien tyrinėju save...
Ir blausta prapuldamas veidas
Lyg plaukčiau svajonių erdve,
Lyg būčiau girdėta ar žuvus,
Tuos mūšiuos, kuriuos nebuvau.
Į laiko spąstus įkliuvus
Kapstausi lengvuos apžavuos.
Gyvenimo geismą girdžiau,
Tramdžiau blėstančią širdį
Tuščiais praeities pažadais,
Kad vyšnia žydėjau kadais
Ar išplaukiau upės ledais
Į saulės liepsnojančią mirtį.

2004

Šešėlio dvasia

Vaikšto po kambarius
Praeities dabarties
Dvasia: sustoja
Prie veidrodžio,
Žiūri gilyn – dar esu
Kvapuose, daiktuose
Pasislėpusi.
Gyvastį iškvėpia,
Dulkėmis sėda
Ant laiko tėkmės.
Drumsčia
Ramią be rūpesčio
Buitį ir eilinį
Skubėjimą,
Nurimstantį nakčiai
Stiklo betono dėželėje
Iki ryto, ritmingai
Bundančio...

It šešėlio dvasia
Be atilsio...

2004

Pasaulis tartum stiklas

Pasaulis tartum stiklas, kuriame
Įbrėžiu dūžtantį eilėrašį.
Mintis nuslysta žodžio briaunele,
Nuplaukdama į nykstantį saulėlydį...
Akių akivaruos sustingusi gelmė
Šiurena gilumoj atodūsj žiemos,
Žydėjimo šviesos apžilpintą...
Pasaulis tartum sapno slibinas,
Siausmu išblaškęs tylą vienumos,
Kuri verpetais prapultin garmės
Melsvas erdvių liepsnas sužėrusi...

Aštrias eilių šukes į saują spausdama
Ir žodžio kraują vynu versdama,
Aplaištau būtį, tuštybės prisigėrusią...

2004

Mėnulis – mainulis

Mėnulis – mainulis,
Danguj tarsi nulis
Į žvaigždes nežiūri
Ir nežiūrės mainyta
Kita tamsioji pusė,
Netirta ir nematyta.
Gal Dievulio trikampei akiai,
Pasaulio tamsai,
Šuns pilnaty neiškauktai...

Šalta ir nebyli,
Juoda mainulio pusė...
Mainulio – to Mėnulio:
Delčios,
Pilnaties,
Jaunaties...
Tėkmės,
Atminties,
Užmaršties –
Gyvo nulio...

2004

Lakštingalos giesmė

Pavasario ankstyvą rytą
Ant kapo kryžiaus
Lakštingala pragydo,
Svaigia giesme
Kartojo Suliko
Jaunystės mano dainą...
Tarsi rauda atsklido
Iš to keisto meto.

Svajų voratinkliais
Ir pažadais surizgo...
Giedojo kapuose
Apie jaunystę, Suliko
Ir meilės tylų aidą
Pilkutis paukštis...
Giesmė plasnojo plūsdama
Į erdvų horizontą,
Plaukė su vėju
Į saulės pakylėjimą,
Erdvėj sudužo,
Ir mano viltį
Nešdama...

2004

Sielos šauksmas

Toks svetimas
Prašalaičiui,
Toks artimas
Dvasios broliui –
Sielos šauksmas
Kaip aidas.
Nepajutęs artumo –
Erdvės ar gyvybės,
Atsitrenkęs į Žemę,
Sudužęs į buitį,
Kaip dulkė,
Ant batų praeivio,
Sumindžiusio šauksmą,
Kurian kabinausi...

2004

Akla gatvės melodija

Vingiuoja lengvutė melodija,
Armonikoj verkianti skausmą,
Pradingstanti amžių klajonėj
Kaip virpantis sielos siausmas...
Įsigėrus dienos skubėjiman,
Viltį kantrybėj užtrenkus,
Apmiršta, pamesta, susigėdus,
Ištiesusi prašančią ranką...

2004

Skaudi tiesa

Skaudi tiesa

Bejausmių žodžių

It rimbu čaižo tavo sielą –

Ant kūno nepalieka

Jokios žymės...

Skaudi tiesa

It panieka didžiūno –

Numetus elgetai

Krislelį ateities –

Vilties šviesos

Švytėjimo karūnai...

Skaudi tiesa –

Dažnai taip būna –

Gal ir pati užkauks

Iš nevilties...

Šią naktį ūkia traukiniai

Šią naktį ūkia traukiniai
Artyn į paskutinę stotį.
Tas ūkesys vaitoja jau seniai
Giliai giliai ir nežinau,
Ar verkti, ar dantis sukandus
Nusišypsot...
Tas ūkesys skaudus,
Išsklaidęs miglą, perskros orą...
Jutimų gelmėse sustoja traukiniai,
Atverdami duris kaip išsipildę norai...
Užtenka nuo laiptelio nusirist
Ir pažiūrėt kaip virpa
Virš miegančių aitrus, pradviseš oras.
Jie tau prieš nosį užtrenkia duris
Ir lieka tiktai sapno virpesys.
Tarsi sudegęs meteoras...

2004

Manęs čionai nėra.
Žodžius užslėpusi
Minčių šalnoj,
Braidau jaunystės pievą
Tarp dilgėlių ir varnalėšų,
Nudilgančių jausmus,
Apkimbančių jutimą...

Į praeitį brendu
Švelniu plastėjimu,
O skausmas pjausto
Lyg šimpančiu peiliu
Pavargusius
Žydėjimus...

2004

Kažkas vos juntama,
Bet išjausta ir tikra
Plevena manyje
Tarsi šviesa už lango.
Kažkas nepastovu
Tartum rasa ant stiklo –
Ranka nubrauksi
Ir vaizdai atsiveria
Arba į tolius smenga.

Kažkas prasminga,
Paprasta ir aišku,
Dažniau kaskart
Kitaip kitoniška...

Jei viskas būtų matoma –
Būtis apkarsty
Ir tartum rūdys
Graužtų monotonija.

2004

Ugnikalnis

Neužgesau, dar neužgesau.
Sviedžiu iš kraterio
Žodžių lavą, kuri
Nudegina arba supykdo...
Ar pažeria į akis šaltų pelenų...
Tyliai savy gyvenu
Kaip apimęs ugnikalnis,
Verdantis giliai
Pragarme.
Išsiveržiu troškimais,
Nematomais siekiais,
Kurie bus aptikti
Ateity.

Palauksiu – kiti greitai užaugs:
Savo genties nežemins.
Nespjaudys, neniekins...
Kai vergas žmogum pasijus,
Gurmėsiu almėsiu lava
Atgijusiam ugnikalny...

Viešpatie,
Duok man išverti...

2004

Akimirkos žydėjimas

Supas į rūko drobulę
baltas švytėjimas...

Šiurena ramybę svaigumo
šnabždėjimas –

Palaimintas Saulės
svajingas lytėjimas...

Erdvės gaiva atsidūsta
virpėjimas –

Naktinių žiedų
trumpalaikis kerėjimas...

Gležnučiai lapeliai, suvirpinti vėjo,
Kaip rūko drugeliai pasklis...

2004

Buvau...

Ne man spindėjo bokštų bonios,
Ne man tie rūmai, auksu apvilkti.
Nepajutau karališkos malonės
Aš – kelio dulkė miesto pakrašty,
Prilipusi prie paiko princo kojų.
Žvalgiau minias, sutrypusias laikus,
Kai liejos kraujas beprasmybės mūšy...
Buvau lemtingos poilsio minutės
Priklydęs sapnas nelauktai taikus...
Buvau baugus mažos princesės žvilgsnis
Pro tramdančius lemties šarvus...
Ir netikėtas buvo baimės lūžis...

Tartum gyvenimas žiūrėtų iš šalies:
Nemirksinčiom akim žavios lėlės,
Vėl viltys žyra į šukes...

2004

Amžinybė

Esi kaip bekraštė didžiulė upė,
Į kurią suplaukia maži upeliai,
Nešdami į tave savo vandenį.
Esu mažas neramus upeliukas,
Skubantis šviesiu ilgesingu srautu –
Mažomis arterijomis plukdantis
Gyvybės syvus – nerimstantį kraują,
Įliejantį gyvasties į nuolatinį ratą –
Nepaliaujamą gyvybės plūsmą,
Nesustojantį ir nelaukiantį – skubantį
Nenutrūkstamai į Tave,
Amžinoji skaidri šviesuma,
Traukianti tik baltą dvasią,
Į kurią upeliukai plaukia ir plaukia
Nuolatinio srautu virsdami – Amžinybe...

2004

Joninių naktį

Devyni kupolės žolynai
Ateitį spės laumės lūpomis
Prie laužo Joninių naktį,
Pakvipusią dūmais.

*Oi, kupole, kupolėle,
Kupolylia trumpiausia naktelę...*

Margaspalviai Joninių vainikai
Galvą apjuos žolynais –
Visatos ratu nuo raganos kėslių,
Nuo piktos akies nužiūrėjimo.

*Oi, kupole, kupolėle,
Kupolylia šviesią naktelę...*

Vidurnaktį prausia rasa.
Ieškosim paparčio žiedo,
Gyvybės vandens pasisėmę
Iš tamsžalių miško šaltinių.

*Oi, kupole, kupolėle,
Kupolylia laimės naktelę...*

2004

Vasaros giesmė

Atvilnija aukštyn kildama
Giesmė iš daugybės lūpų:
Džiugesys, virpant žodžiams,
Virsta medžių šnarėjimu,
Paslaptimi per šienapjūtę...

Nusileidžia giesmė ir sklinda
Žemės rūkais lyg laumės sijonais
Ar varpo gausmu
Į užgultą senutės ausį...
Giesmė angelų iš vaikystės
Ir tylios maldų palaimos,
Apgaubusios sodo medžius.
Šešėliai, susikibę šakom,
Klaidžios jutimų gelmėj,
Minčių labirintuos,
Nugrimzdę didžioj paslapy...

Skaidrus pirmutinis saulės akordas,
Paukščių sparnų atsargus šnaresys,
Diriguojantis vėjas – meta atgal
Į neregimą aukštį aidą giesmės.

2004

Išbandymas

Pasislepiam už vardų,
Kaukėm būtį užsklendžiam.
Žengia laikas skardus:
Plėšia kaukę, į veidą trenkia.
Su nekaltais kaltus
Kartu bloškia prie sienos.
Suka metų ratus,
Apšvitina mėnesiena...
Amžiaus ankštam vidury
Žvalgos tolstantis veidas:
Gal atvėręs lemties duris,
Sprogs ir lėks lyg skeveldra.
Gal be žodžių migloj išnyks,
Šviesmečiuos išsilydęs.

Tiki apžilpintas ir neregys,
Kad paparčiai vidurnaktį žydi.

2004

Prisiminimų vakaras

Vakarais tėvo rožinis
Šiugždina tylą tarp pirštų.
Saulėlydis apsibrozdinęs
Dievo paveiksle miršta.
Sode dejuoja apuokas,
Šikšnosparnis sklando angelu,
Vaiduokliai patamsy juokias,
Paleidę smagų gandą.
Eiklus baltakartis iš pasakos
Pro langą į šviesą sužiūra:
Jaukiai spragsi ugniakuras,
Jaunatvės ugnį įkūręs.
Vėjas, stogu lekiodamas,
Duris lyg vagis paklebena,
Vėle kamine suvaitojęs –
Nykstančią praeitį mena:
Sutrūko seniai tėvo rožinis,
Netyčia užkliuvęs už pirštų...
Akimirka, skausmą užgožusi,
Prisiminimais atvirsta.

2004

Negailestingas laikas

Už kiek tu mane parduosi,
Žemę apraudantis laike?
Gegutės dalią kukuosiu,
Ašarą slėpsiu sulaikius
Kvapą, nakties užgniaužtą:
Verkia nekaltas vaikas,
Draugė padėjo šaukštą...
Už kiek tu mane įkeisi,
Kaip smakas tiesą prarijęs.
Kybo mirtinas tvaikas –
Žemės lemties kalavijas.
Už kiek tu mane įduosi?
Už žvilgantį gabalą aukso?
Tartum vilkutis sukuosi –
Gal tu manęs nepagausi...

Gal tu manęs nesuvokęs,
Mirtiną šokį sušoksi...

2004

Širdies vietovė: vakaras prieš audrą

Vakaro tylą iščirškia svirplys:
Tėvo šešėlis padangėje stovi,
Žvengia papievyje rūko arklys
Iš gimtosios mano vietovės.
Šnabždina meldus ančių būrys,
Už piliakalnio vėjas gula,
Rausvina dangų pavakarys
Saulei nuleidus lino gobtuvą.
Širdis šokinėja kaip vyturys:
Motina debesį balint padžiovė,
Kilsteli dulkių kibus sūkurys
Mano širdies vietovėj.
Tiesiu rankas užverti duris:
Skelia žaibas dangaus šventovę.
Auksu nušvinta pats vidurys
Būties neramioj tvirtovėj.

2004

Baltų karalystės vizija

Žemės klajoklių tauta –
Baltų balta karalyste,
Pasakoj tu užburta,
Rūko šydu apgaubta,
O lyg saulės blyksnis.
Baltų genčių karūna
Pykčio audroj nublanko –
Atplaukė kraujo puta
Į melagingą krantą.
Virtusi keršto auka,
Baltų šviesi karalyste,
Gulbės plunksna balta,
Iš debesų numesta
Leidžia viltims išlikti.
Dvylika brolių tvirtų
Juodvarniais sklando.
Sesė šaukia vardu –
Atsako jau neberanda.
Saulės svajoklių tauta –
Baltų balta karalyste,
Aukso virtai moneta,
Apgaubta apgavysčių...

Tikiu, vieną dieną sugrįši.
Nauja. Skambi ir tvirta.
Kaip saulė pavasariais grįžta.

2004

Mažmožių dėžutė

Išklibęs dangtelis –
Stalčiukai į praeitį...
Skiautės,
Gintaro gabaliukai,
Megztas batelis,
Saldainių popierėliai,
Pašto ženklas su Vyčiu...
Sagos nustebusios žiūri:
Ko čia tau, ką pametei?
Mamos suknelės skiautė
Sukūkčiojus gilyn įsirausia...
Dvi sagos iš senelės
Sijono, plataus ir ilgo...
Dar trys didelės – iš palto,
Kabančio kraitinėj spintoj...
Tėvo diržo sagtis suklūsta:
Ko čia tau, ko nerandi?
Praeities pasiilgai?

Kuždas dėžutės dugne...
Užveriu praeitį dabartim...

2004

Septyni šienpjoviai

Iš septynių pabudo trys –
Jiems Žemės pievos neberūpi.
Į dangų dairos šienpjovys,
Nakties tyloj išbraidęs upę:
Prabustų broliai septyni –
Šilta liūtim patvintų lankos,
Sušvistų dalgiai žvaigždėmis,
Į žemę ašmenis įlenkę.
Erdvė neskendėtų rūkuos,
Jei žvaigždžiakiai sau miegotų...
Iš septynių pabudo trys –
Šienauja dangų ūkanotą.

2004

Rugpjūčio žvaigždžių šviesa

Milijardai žvaigždžių,
Visatą nusagstę,
Svaigsta nakties alsa.
Pasiklydusios mintys
Gelmėje Paukščių Tako
Atbanguoja ūkų vėsa.
Ir klaidu, ir baugu
Lyg iš skausmo apakus
Sumirgėti erdvės tąsa.
Milijardai žvaigždžių
Tartum šypsančios akys
Spinduliuoja rugpjūčio šviesa.

2004

Šnarėjimas

Kuždas žolės sode vidurnaktį,
Mėnesienos šešėlius glausdamos...
Grįžta juodos naktys rudens,
Lapų čežėjimas artinas,
Vėjo staigiam kūry.
Sušnara smilgos prie tako:
Laimės kaip nėra, taip nėra,
Mes tokios vienišos styrom...
Virkauja liepos lapai nukritę:
Mus sugrėbs ir sudegins.
Kokia liūdna beprasmybė...
Kuždasi, čeža ir guodžiasi
Slaptingas rudens šnarėjimas,
Laukų ramumu pavirsdamas,
Dangaus skliautą atverdamas,
Nusilenkdamas
Naujam karaliui –
Baltam šalčio stinguliui,
Pūga apsiklostančiam.
Ateinančiam ir nueinančiam.

2004

Takas į atmintį

Kaip nuojauta,
Susmilkus atminty,
Giliu atodūsiu
Ar skausmo
Aidu, ar jausmų
Ir nuoskaudų,
Slėptų giliai širdy.
Kaip nuotraukoj
Jréminta būtis
Ar jaudulio banga,
Paglostyta baugaus
Rudens šešėlio.
Ar tylumoj šviesioj
Jos kuždesj girdi,
Suskaudusj giliai,
Apmiršančioj vilty?

Aš beldžiuosi
Į tavo atmintį
Ir klausiu:
Ar tau sunku,
Ar lengva būti
Mano praeity.

2004

Gyvybės gija

Būties – nebūties
Plonytė gija
Trūksta slapčia
Kaip voratinklis.
Slenka kertėm,
Stogų briaunomis,
Ištrūkus iš rankų,
Nyksta erdvėj,
Į rūką liejas,
Plaikstos su vėju,
Plaukia dangum
Į dausų slaptą šalį.

Plonytė gyvybės gija:
Tavo ir mano –
Visų lemtyje.

2004

Vakaras prie Didžiulio ežero

Tįsta ilgyn šešėliai.
Į žoles klaupias vakaras
Pažiūrėti, kaip rengiasi
Nakčiai kraujažolės,
Galvelės panarinusios.
Tilindžiuoja varpelis
Ant ožkos kaklo –
Ganau lyg baltą pusnelę.
Pakelia galvas
Apžiūri, pauosto – svetimas –
Ir nūsikusios į beda noseles
Į mingančią žolę.
Vyniojasi ežeras į rūkus.
Žiogų svirpimas –
Antklodė nakčiai.
Mekena ožkelės: namo, namo...

Sliūkina vakaras
Man iš paskos,
Lieja šešėlius į tamsą –
Maukšlina juodą kepurę
Ant akių, ant ausų,
Ant namų, ant tvartų
Ir veriamų vartų...

2004

Varpo verksmas

Širdy suskilo tuštuma –
Lyg gelmėse nutrūkęs
Varpas dar vaitotų,
Skausmingais dūžiais
Belstų į padangę
Ir atgalios į bokštą
Vėl prašytųs...
Renku kraujuojančias
Jo varines šukes
Ir aidą tolstantį
Bintuoju tartum žaizdą
Rūky balzamaus.

Juoda gelmė po kojom,
Varpo gausmas virpantis
Balton erdvėn pakyla.
Dejuoja žemė,
Rudenio pilna –
Minčių brūzgynuos
Varpo verksmas tylą...

Bet aidi užmirštuos pasauliuos –
Niekas jo aidėjimo negirdi,
Sudūžtančio į iškankintą širdį...

2004

Lyg nieko ir nebuvo...

Atrodytų, lyg nieko ir nebuvo –
Diena nakties ilgėjos verkdama.
Alpėjo tyliai, kūkčiojo ir gūžės
Nusivylimo aidą versdama
Į tuštumą, į visišką nykimą.
Lemtis aistringą šėlsmą,
Pajuodusį ir buką apakimą
Grėsmingai švaistė tarsi nejučia...
Naktis dienos gedėjo ir staiga,
Delčia, iš debesies išnirusi, visus išskyrė
Ir abejingai nusiyrė.
O žemė lyg apsiblausė ir mirė,
Nesitikėdama taikios šviesos,
Palimos lėto sugrįžimo,
Palikus blankų nujautimą,
Kad nebesklis darna...

Tiktai raudos vėlė lyg nužydėjusi gėlė,
Kurią šalna pamiršo, – nenuskynė...

Atrodytų lyg nieko ir nebuvo...

2004

Tarp kasdienybės ledų

Tarp kasdienybės ledų,
Skleidžiančių šaltį į esmę,
leškau – nesurandu
Sielai žodžio šiltesnio.
Gūždamasi brendu
Į tuščią tikrovės reginį,
Tūkstančio pažadų
Liepsna nesiliauja deginti.
Žvilgsniai tamsos beribiai
Staugia gandais klaikiausiai,
Ir išblėsus naktelės
Paskutinei žvaigždelei,
Virsta griuvėsiais viltelė,
Tarp kasdienybės ledų.

2004

Sielų bendrystė

Liejasi siela su tavąja:
Džiaugsis bendryste.
Žydės ir šypsosis
Ant pažinimo medžio
Susižvalgydamos.
Skaitys mintis akyse.
Šiurpuliukai
Dursteli širdį:
Ar suvoksiu tavo
Žvilgsnio švelnumą?
Šviesą akių gilumos,
Išnešiotą?
Gal užsiversiu siena,
Kad nedrumstum
Svaigios vienatvės?..

Pažįstu save:
Skaidria vienatve
Nušviestą būtį
Dievinu.

2004

Dangaus architektūra

1. Rytas

Šviesos ruoželis
Rėžiasi į debesį –
Dangaus architektūrą
Tvarko saulė,
Taisydama netobulą
Pradžios fragmentą,
Nuskaidrintą palaimos,
Ar užsklęstą užuolaidos –
Miglų apibrėžties
Tarp žemės
Ir dangaus platybių.

2. Diena

Dangaus kūrimas tęsiasi.
Didingi mūrai plaukia
Lyg balti kalnai,
Suvieniję miglas.
Beribė,
Kuri pavirs šviesa
Ar pliūptelės liūtim:
Išplaks nustebusį
Senutės Žemės veidą.

3. Vakaras

Kaip juodas demonas,
Paskleidęs tamsą,
Vienuolis vakaras

Plačiausiu abitu uždengęs
Saulės šviesą,
Keliaus kalnais,
Tartum pagrobęs auksą.
Mėnulio pjautuvas
Išpjaus langelį
Debesų drobulėj.
Iš palapinės tos
Pažvelgs naktis
Ilgėdamos aušros –
Lemtingos pranašystės.

4. Naktis

Tylės didingi debesų kalnai –
Niūri architektūra gotų:
Bažnyčių bokštai įsmeigti
Platybių gylin,
Matuos kantrybę
Gedinčios nakties.
Pasaulio rimtį gers
Grėsminga apgavystė.
Praskleis užuolaidas naktis:
Pradžių pradžios šviesybė
Atsklis iš pat gelmių
Didingo statinio.
Skambės mozaikų muzika
Dangaus kolonų
Spindinčioj galerijoj.

2004

Deivės

Marijai Gimbutienei

1. Deivė Paukštė

Deive Paukšte nukirstais sparnais,
X ženklas skiria į dalis tave.
Meandros ir zigzagai, linijos
Brėžia ryšį su gyvybe
Iš vandens, lomų drėgmės.
Deive Paukšte, kas tau nedavė
Sparnų,
Kad neskristum virš jūrų,
Virš kalnų neplasnotum,
Kad ilgėdamos lauktum
Vinčos gelmių slėpiniuos?
Tavo dievišką dvasią
Spėliojo ir troško pažinti
Deivė moteris, tiesus rankas
Ir nuskaidrinus mintį.

2. Rašto Deivė

Margais rašto ženklais
Išraižytas tavo priekis,
Nugara ir šonai.
Ar tu – Ras(š)to deivė,
Rašto madona?
Ką reiškia šitie raižiniai?

Ornamentas – tik puošybos įgeidis
Ar ženklais išreikštos mintys?
Menas jau ir mokslas susipynė
Dieviškojo kūno linijomis?
Surizgo juostų raštais:
Šepetėliais ir bangelėm,
Iksais, įgrekais ir meandrom –
Lyg senovės amžių labirintais.
Rašto Deive, kaip tu išskridai
Į pasaulio šio platybes?

2004

IV. 2003 – 2002

Amžina meilė

Ji alsuoja manyje
Iš lėto iki skausmo
Taip, kad ima gelti
Kūną – sielos priedangą,
Aistrų skeletą,
Slenkantį į išnykimo šaltį.
Ji pulsuoja taip giliai,
Kaip kraujo tvinksnis,
Širdžiai ieškanti palaimos
Ir būties ramybės.
Ji išnyks erdvėj
Sustingus kūno alkiui,
Susilydžius skausmo ir vilties
Vienybės begalybei...

2003

Nebūsiu madinga

Man sako:

Nepešioji antakių,

Nedažai lūpų,

Netinkuoji veido –

Kas į tave žiūrės,

Nebūsi madinga.

Ak,

Iš tikro

Nebūsiu madinga,

Nenoriu būti,

Nemėgstu būti madinga.

Savo kūno

Knebinėti nenoriu.

Tai man nepatinka.

Taigi amžiais

Nebūsiu madinga,

Nesprausiu savęs į rėmus...

Nuslys nuo manęs

Postmoderno žavus drabužėlis...

Būsiu nuoga ir aštri

Kaip rožė.

Ir, aišku, niekad nebūsiu

Madinga.

2003

Dienos klajonės

Ši diena...
Nežinomybės
Klaidžioja keliais,
Sustoja kryžkeliuos...

Dievo mintyje
Švytėjimu
Rimties į saulės šviesą.
Įbridusi į rūko vėsa,
Lietum nuplauna
Vakarą
Ir debesų pilkais laivais
Į pažadėtą dangų
Nuneša...

Bet pragaro niūriuos koridoriuos
Už nuodėmes klaikias
Gyvatėm rangos,
Ieškodama šviesios vilties.
Ne sąžinės...

Tik išeities...
Tik išeities...

2003

Laimės ieškančiai...

Laime,
Nelaimės lėmusi,
Lietuva Lietuvėle...
Lek į lietu
Vargo sulyta,
Netekčių ir pavydo,
Ir nevilties...
Moterėle,
Anksti rytą kėlusi,
Su vilties rožiniu
Dienos darbuos...

Nepriteklių ir baimės
Genama iš namų,
Ieškai svečioj šaly
Duonos skalsesnės
Ar sielos ramybės...

Per amžių amžius...

2003

Elgetai

1.

Pasilenk, praeivi,
Meldžia akys...
Ar tau gaila
Dzingtelėti centą?
Taip sušalus
Ir skausmu apakus
Rymau prie lietingo
Miesto vartų.
Žmonės ir dievai
Užmiršo...
Tvyro manyje
Laukimas,
O viltis praslys
Tarp pirštų –
Dzingtelės
Tarsi likimas...

2.

Ropinėju žeme
Lyg peršlapus širšė...
Nuo aušros
Ligi žaros sužvarbus...
Atjauta dzingsėjusi
Nutyla – laukiu,
Rankoj gniauždama
Viltis ir vargą...
Ryto mišios
Į aukštybę kėlę,

Išsisklaido...
Sieloje sušalę
Dievo žodžiai
Užmarštim sugėlę
Ir suteikę atjautos bedalei,
Skausmo ir nepriteklių
Pelenei,
Erdvėje
Jaukia šviesa
Dar laikos...
Šviečia paslaptį
Karalystėm
Ir kalėdinėm lempelėm
Tarsi vaikui.

2003

Lemtis

Rytoj...
Gal rytoj
Iškeliausiu
Erdvėn,
Kur Viešpats
Gano avis nebūties –
Mūs sąžines
Varsto tarp pirštų
Baltais karoliukais
Pavirtusias...
Ramybės meldžiuos,
Palaimos dangaus
Tikrumo –
Būtyje
Kaip ainė levos.

Lyg obuolys,
Nuskintas nuo Rojaus obels,
Nukritęs ant žemės sudygti.
Sudygs,
Ims tyliai aistringai žydėti...

Rytoj...
Gal rytoj...

2003

Spėlionės

1. Apie ievą

Užsklendė
Žinią tavo žaltys,
Obuoliu gundęs
Rojaus sode.
Jutai nelaimės
Kartėlj ir sopulj –
Nežinią,
Kuri virto aitra
Kekėj žiedų,
Kur pavasarj
Skleidžia baltumą
Ir
Geliantj Rojaus ilgesj –
Erdvę toliausia...

2. Apie rūtą

Lietuvių darželio gėlė
Ir vardas mergaitės,
Nuėjęs dykrom,
Kur protėviai mušės,
Klajodami vandenj
Gėrė Dunojaus,
Prie Kretos laiškų
Palikę ant akmenų.
Vėlino vardą užkeiktą
Mergaitės prašę įspėti,

Išaiškint jo prasmę
Kaip rūtos žalumą:
Gotų genčių nežinioj,
Germanų puikybėj
Ar ant alyvų kalno
Raštuose torų...

3. Apie rožę

Braukia
Vakarės žaros
Purpuro švelnį,
Ant lūpų virpa
Lašelis ryto vėsos.
Įtraukia salsvo kvapo
Šnervės, jusdamos
Kraujo kvapą.
Atsirita
Jis baltomis erdvėmis
Iš negyvų vandenių
Ir smėlio dykynės,
Kur pusbroliai žaltį
Su dalgiais apstoję,
Rožės dyglius
Nuo jo karūnos nulaužo...
Ir spengia tylą,
Lyg sąžinė užsmaugta...

2003

Lietuvai

Atsistojai basa ant ledyno –
Virš žvaigždynų pakilo galva.
Gilią viltį ir skausmą pažinęs,
Atpažins ir tave... Lietuva!

Iš klajonių ilgų po žemyną
Tu prie Baltijos rymai gyva.
Atkklumą ir vargą pažinęs,
Atpažins ir tave... Lietuva!

Žilą praeitį mirga žvaigždynai,
Amžių paslaptį slepia kalva.
Deivės raktais lobius atrakinęs,
Atpažins ir tave... Lietuva!

2003

Pavasario snaigės

Patižusios snaigės
Ištirps ant mano palangės.
Žibuoklių melsvumas
Iš girios atklydęs žiūrės.
Pavasaris sklando –
Sūpuoklės už lango,
Balandžio sparnų švelnumu
Mane ir tave palytės.
Atšylančios snaigės –
Baltapėdės viliokės
Į žvarbstančią širdį
Įlašins dangaus ir vilties...
Vėl svaigti ir džiaugtis,
Ir leipti išmokys.

Sugrįš, sugrąžins...
Ledokšniai
Prie stogo varvės...

2003

Senas tetos albumas

1.

Verčiu lapus...

Sužiūra giedros

Gilios akys

Be melo,

Pykčio,

Siaubo

Iš juodos nakties.

Siela

Plevena

Ir ramybė

Šviečia

Iš nugramzdintos

Praeities.

2.

Ne tie ten žmonės

Ir ne tos ten mintys

Kaip šiltas rūkas

Pievomis nuplaukia...

Ne mums tenai

Prie upės žydi ievos,

Ne mums jų saulė

Šildos palei lauką...

Pradingo dingo

Tų veidų šešėliai

Su viltimi

Aukštybėse ištirpę.

Baltoj erdvės
Galybėj prisikėlę,
Už šviesmečių
Žvaigždžių šviesa
Suvirpa...

2003

Prie Kūčių stalo

Susėsime prie Kūčių stalo.
Plevens vėl žvakė...
Mirusiems lėkštelės...
Maldas kalbės mama –
Rauda užstrigs kaip kąsnis...
Paskui valgius palaimins
(Dvylika – toks paprotys).
Sulaužys paplotėlį,
Išdalys: linkėsim laimės,
Sveikatos ir stiprybės,
Išsipildymo svajonių,
Gyvenimo šviesesnio...

Sėdėsime prie Kūčių stalo
Tarsi kažką išdavę,
Nesupratę ar pasmerkę...
Tarsi nujausdami –
Kas metai vienas nesugrįš...

2003

Vaikystėje
Baltos erdvės
Ieškojau,
Užspaudus
Pirštais
Obuolius akių...
Žvaigždynai,
Plaukdami tamsioj gelmėj,
Ryškia šviesa skaudėjo...
Giliausios toliuos
Žvaigždę įžiūrėjau...
Jinai švytėjo jaukiai,
Į baltą erdvę kviesdama –
Ryškiau už saulę
Paviliojo...

2002

Atitirpo ledai –
Žodžio upės
Plaukia iš lėto.
Tolsta skausmo
Aidai –
Žodis juokiasi
Pievoj gėlėtoj.
Ir melsvam debesų
Išgirsti –
Paukščiai nešas
Jo aidą.
Iš baltos tylumos
Jis pavasario
Žiedlapiu skleidžias.

2002

Rašau apie vaikystę

Rašau lengvai...
Lyg paslydus
Čiuožiu
Vaikystės ledu...
Atsikėlusi
Sutrenktą kelį
Pučiu susilenkus...
Ir vėl rašau...
Dar ir šiandien
Suskausta,
Kai prisimenu
Tą slydimą –
It rašymą piršteliu
Ant apšalusio stiklo...

2002

Kaskart atsireнку
Kas tikra,
Kas – netikra...
Klajodama
Klaidžiu
Gyvenimo keliu...
Lipdau šukes
Į abejonių stiklą.
O visumos
Sudėti
Ne –
ga –
liu...

2002

Meditacija

Tolyn į erdvę
Klysta mintys
Ir bėga nuo manęs...
Ir slepiasi, ir grimzta
Į vienatvės tylą...
Tenai vilties vieta:
Randu ramybę
Jaukią...
Sugrįžta švarios,
Švytinčios ir taikios...

Ir siela
Skaidrumos
Priplūsta,
Kai tyliai susikaupusi
Panyru į erdves...

2002

...o atiduoti
Niekam negali,
Ką pats savam
Kely patyrei...
Ilgai ir sunkiai
Laiko valtį yręs,
Liksi vienišas jauti...
...ir dovanoti
Niekam negali
Savų dienų
Patirtą šviesą...
Tartum keleivis
Stovi prie griuvėsių:
Stebiesi – nieko neturi...
...tik dovanoti
Niekaip negali
Šviesių vilčių,
Ar nuoskaudų patyręs...
Ilgai ir sunkiai
Laiko valtį yręs...
Svajodamas
Dar gyveni.

2002

Pūga

Snaigių verpetai sukasi,
Vėjo sūpuojami leidžiasi
Į vėtros vargonų muzikos
Nakčia raminantį gaudesį...
Ir šnabžda apsnūdusiai pūgai
Į erdvę tolstantį liūdesį,
Baltą apstingusį ilgesį...
Sniego verpetai supasi
Į vėjo blaškumą užesį,
Į snaigių rimstantį šnabždesį...

2002

Mirknio švytėjimas

Sustingsta laikas,
tik mintis plevena
baltos erdvės
kibirkštyse.
Ir žybteli
eilėraštis
lyg žiežirba
į žemę
nukritusi užgesti
ar spindėti
akimirką lemtingą...

O mintys tartum sniegės –
į gilumą
ištirpstančios erdvės...

2002

Kryžkeliuos sugrubusi viltis
Abejonių priepuolio kankinta,
Žiūri susikaupus į akis
Ežerų gelmės ir upių labirinto
Tarsi veidrodžio didžiulio atspindy...
Gimta šalie, ar dar nors kiek jauti,
Kas giliai giliai gelmėj sušvinta,
O kas lieka amžių paslapy,
Lyg jaustos į drobelę mintys...

2002

Ateina pasaulin
Maži ir nesvarbūs
Su savo troškimais,
Su savo ženklais.
Vienus supa laimė,
Kitus blaško vargas –
Gyvenimas skuba
Skirtingais keliais.
Taip norime būti
Reikšmingi ir svarbūs,
Taip trokštame tapti
Labai dideli...
Gyvenimas skrieja,
Gyvenimas verda –
Pavirsim į smiltį
Likimo kely...

2002

Velykų naktį

1.

Tu prisikėlei
Pilnatis nakty,
Pasaulio nuopuolį
Atpirkti ryžais.
O mes tave
Pavargę ir pikti
Pagiežos vinimis
Vis kalame
Prie kryžiaus?

2.

Tikėjimas pakėlė
Viltį į erdves,
Mėnulio pilnatis
Šviesa pasklido.
O mes nuleidę
Abejonių šydą –
Dvejonių akmenį
Ant tavo kapo
Ritam?

2002

Atsigręžk pažiūrėti,
Kas lieka
Nutolstančių
Metų gelmėj...
Ar tos pėdos
Žymę nudriekia,
Ar išsitrina
Laiko tėkmėj?..
Ar pavasario
Potvynis plauna
Tavo žodžių
Likimo žymes?..
Ar išliks jos
Viltingos ir jaunos,
Ar srovė pasiglemžus
Nuneš?..

2002

Didieji darbai

Arimas

Vagoja vėjo žirgai
Gelmės gilybę...
Driekiasi dangumi
Debesų vagas,
Žaibo arklu išartos...
Lietus
 ašaras sės...

Sėja

Lietaus nukritę ašaros
Sužels ramunių pieva,
Šypsosis vyšnios žiedlapiu,
Rugiagėle plasnos...
Ir...
Supsis vėjy vasara,
Lietum sužibus ašaroj,
Su saulės pakylėjimu
Sulaukusi
 brandos...

Pjūtis

Nušienavo
Griežlės lankas
Aukšniais

Dalgiais...
Kedena
Vėjo grėbliai
Pievos žalzganus
Plaukus...
Upės mėlynos
Akys
Grįžulo ratų
Ieškos...

2002

Mano kūnas
Tavo kūnā junta,
Kai artēja sielos,
Tokios vienišos
Ir tokios artimos...
Mano siela
Tavo sielā jaučia,
Kai artēja kūnai
Į beribę visumą,
Į nedalomą,
Neskaidomą
Pilnatvę...

2002

Iš kur

Iš kur, iš kurgi
Tas eilėraštis, –
Širdies dalelė,
Atriekta delčios.
Ar sielos ramuma
Tartum saulėlydis
Man nusileidžia
Iš pradžių pradžios.
Iš kur, iš kurgi
Tas eilėraštis –
Vilties liepsnelė
Tylumoj nakties?
Iš kur akimirksnio

švytėjimas:

Iš skausmo, ilgesio

ar netekties...

2002

Atsišaukia balso aidas
Iš vaikystės šulinio:
Nelįskit, veršiukas įtrauks! –
Baugino namiškiai...
Iš jo sėmė džiaugsmą...
Ir skausmą skandino...
Raibuliuoja bangelės –
Skamba dugno gilybėj
Balso nutrūkęs aidas...
Išsilygins gelmė...
Ramuma žvilgės
 šuliny...

2002

Du a krostichai

1.

Ar tavo vardas

Liudija tave?

Gal tau tik

Ima ir atrodo...

Man skubančiai

Apsisuka galva –

Nejau grįžau

Tavo erdvėn

Ar palikau svaja

Svajonių sodo...

2.

Regiu klajonę tavo

Erdvės baltoje gelmėj...

Girdžiu kaip šnabžda

Ištarta lemties,

Netyčia paliesta

Apsvaigusi būtis...

2002

Dievo karvytė

Kaitra... ir miglos skarelė –
Padangė užmiršo lyti...
Ropoja ant grumstelio
Raudona Dievo karvytė.

Gervių virtinė klega
Saulę danguj pavyti...
Išskidusius debesis gano
Raudona Dievo karvytė.

Šalnos pabalus dėmelė
Nurudusioj pievoj švyti...
Skuba į grumsto namelį
Raudona Dievo karvytė.

2002

Būtis tave
Kankino,
Gniuždē,
Žeidē,
Palikusi
Erdvēs
Suklupus
Vēl pakilt.
Viltie,
Gēlele ugniaveide,
Ar nebūtis
Priims
Ķ baltā erdvē
Sielos aidā?
Ar nežinioj paliks?

2002

Šešėlis

Lėčiau tolyn –
Jis vijosi mane...
Sustojau –
Jis šalia sustingo...
Sukaus aplinkui –
Sukosi ir jis...
Stengiausi užminti
Silueto kraštą,
Tik virsdavo
Tos pastangos niekais...
Tad supratau –
Jo niekad neįveiksiu...
Sekios mane
Tarsi pikta dvasia,
O gal geroji...
Nepaliks vienos.

2002

Lietuvių kalbai

Su ja lyg su pamote,
Kurios mylėt nenorim...
Jinai – mūsų pramotė,
Ori, žila senolė...

O kiek vaikų vaikaičių
Pasauliui užaugino...
Nejau lyg prašalaičiai
Ją išvartyt mėginam?..

Blizgučiais menkaverčiais,
Ne gintarais dabine,
Keiksmožodžiais užvertę
Ir kvaišaluose skandinę...

Grožybę jos išmainę
Į pigią erzelynę,
Pardavę ar įkeitę
Po kojomis pamynę.

Jinai – kantri vargdienė,
Nelaisvės iškankinta...
Kaip amžių karalienę
Turėtume branginti...

2002

VI. 2001 – 1967

Į baltą erdvę

1.

Sunkus minčių dalmuo
Iš tolumos pažyra
Žodžiais – jie mintis
Naujas augina
Ir vėl paskleidžia
Į baltą erdvę...
Ten bundanti viltis
Dar su svajonėm žaidžia
Ir skamba tarsi prisilietusi
Prie lyros...
O mintys meteorais
Iš gelmių vis byra,
Kol jausmo stygos virpa.

2.

Atklysta mintys
Iš pasąmonės gelmių
Ir tolių migloje
Jaukia eilėraščio
Šviesa sušvinta...
Kaip snaigės jos
Į laiko pusnį krinta
Ir žėri gilumoj
Baltos svaigios erdvės.
Lyg žiburiai
Nugrimzdusios pilies...
2001

Iš seno atviruko

Slepias saulė balzganoj migloj...

Metų pabaigą sniege sužymi pėdos
Žvėrių ir paukščių po sena egle...

Žiemos šešėlių mėlstančioj tyloj
Varpelių skambesys paklydo pūgoje,
O žvakės liepsnoje plevena vėl
Kalėdos.

2001

Vienatvei

1.

Vienatvė – minčių puota,
Pabėgusi iš realybės.

Vienatvė – viltis surasta,
Išvengusi nežinomybės.

Vienatvė – kertelė savy,
Paslėpta širdies citadelėj.

Vienatvė ramins ir nuves
Į ramybės celę.

2.

Vienatvėje – ieškojimas savęs;
Į gelmę mintys nugramzdina laiką.

Vienatvėje nežinomybė ves
Į praeities metus už rankos – vaiką,
Aukojusį žaidimams gražų laiką,
Lyg viltimi matuojantį erdves.

3.

Vienatvėje į baltą erdvę išeinu
Šviesioj gelmėj klajoti.
Ir pajuntu prabėgusių dienų
Viltingą norą praeitin vilioti.
Klajoju vingiais patirtų vaizdų,
Sklandau kraštovaizdžiais saulėtais...

O atitokus pajuntu –
Nuklydau atsinaujint...

2001

Šiandien aš – karalienė
Sau ir daugiau niekam.
Atrandu,
 Prarandu,
 Nerandu, –
Apmirusi laukti lieku...
Tolyn paskubomis žengus,
Atgal negaliu sugrįžti...
Galvoj staiga suspengia:
Pradingo žydėjus jaunystė...

2001

Mes abu – maži karoliukai
Ant Viešpaties delno.
Mus dėsto jo didi galybė,
Į mintį versdama viltingą gestą
Paklust lemtingai jėgai
Ar pavargusiai nugrimzti
Jo šviesos gelmėj
Ir ryškiai suspindėti
Saulės skaistumu –
vilties šviesa.

2001

Šiek tiek žinių

1.

Gimiau tuoj po vidurnakčio
Naujųjų keliant vargas taures,
Baimei tvyrant sunkmety,
Su svarstymais: išveš ar neišveš...

Galbūt dėl to tamsos bijojau
Ir vakaro šešėlio paslapčių,
Kai pūgai siaučiant sutema klajojo,
Paslėpdama vaiduoklius už kerčių.

Sena čigonė kartą man išbūrė
Auksinę ateitį, o gal... ir ne...
Aš gyvenau, svajojau, kūriau –
Lyg užburta slogiam sapne.

2.

Gimiau gražiausios šalies
Nuostabiausioj vietoj:
Lietuvos vidury – prie Obelies,
Piliakalnio pašonėje už Šėtos.

O jau nuo metų šešerių
Braidžiau purvus Papurvius.
Gulė ir gulė iš pakelių
Pasikėlę Liolių kelio dulkės.

Blaškę vėjai darganų šalti,

Mokē būt akla, beteise.
Netikējau – grjš laikai kiti:
Eilēmis j gimtinej pareisiu.

2001

Žydėjo skaisčiai aguona
Ryškia jaunatvės svajone.
Nustojus žėrėti raudonai,
Žiedlapias draikės laike...
Akis pražiūrėjo – brendo:
Grūdai byrėjo maži...
Ir styro it musę kandus
Rudens apleistam darže...

2001

Man skauda ne kūną, ne.
Man skauda laiką
Manyje žaizdotą.
Man skauda tylą,
Spengiančią tyloj,
Likimo duotą neduotą.
Man skaudą ilgesį,
Bėgimą į erdves,
Nerimą skauda
Nuo žaizdų randuotą.
Man skauda laiką –
Grimztantį erdvėn,
Paliekantį tuštybės puotą.
Man gelia neviltin
Nusenkančias viltis
Ir amžiną šviesos troškimą.
Man skauda gelia
Sviestą nebūtin
Laike sunyksiantį likimą.

2001

Būna žodžių šaltų, netikrų –
Minčių dirbtinių nebūna...
Tiktai jos kaip giedra po audrų
Laiko gelmėse panirę tūno.
Tiktai jos neišduoda esmės...
Kai reikia skambėti, – barška
Ir... sugaudžia varpu iš gelmės
Slėpę tikrą, bet užmirštą garsą.

2001

Man kelią perbėgo juoda katė –
Visų kačių tamsiausia karalienė.
Ji šmėžavo tarsi juoda dėmė
Akių gelmėj užgęstant dienai.
Nenoriu kaltinti jos juoda lemtim,
Iš nebūties į būtį sugrąžinta.
Kai nėra ko kaltinti, ant juodos katės
Visa kaltė kaip praeiksmas nukrinta.

2001

Mirusiai mamai

Senam sode skarelė neboluoja
Ir šilto žvilgsnio nebėra languos.
Takelį žiedlapiai balti nuklojo –
Gegutė tavo vardą užkukuos.

Iš atlaidų basa tu nepareisi
Po pažastim bateliais nešina,
Namuos jaukios ramybės nepaskleisi,
Širdis neverks dainoj kaip aimana.

Skriaudų skausmu vežimas nulingavo
Dausų kalnelin stingstančia tyla.
Kai bus ilgu, regėsiu veidą tavo,
Apgobtą lengvo rūko skarele...

2001 05 06

XXI amžius

Artėji nuožmus ir nuogas,
Slenki kvaišalais apsvaigęs,
Sverdi save pragėręs,
Smerki – save prakeikęs...
Sliūkini išsiniekinęs,
Be garbės, be šventumo auros.
Atšliauži paliegęs –
Lyg paskutinis dinosauras.

2001

Tobulai netobula

Prašvis tobula diena,
Taršysis netobulas vējas.
Skambēs tobula daina:
Netobulas liks jos kūrējas.
Atslinks tobula naktis,
Tobulai mēnesiena liesis.
Netobula praeitis
Su ateitim kuždēsis:
Netobulā kaip tobulai
Prižadinti auštantj rytā.
Ir viskas vēl bus atbulai –
Ne tāsyk, tai kartā kitā...

2001

Vaikštau tik kartą žeme

Ieškau po saule vietos –
Vaikštau tik kartą žeme:
Nejau ji bus nugalėta,
Prigirdyta kraujo klane...

Bedugnė grėsmės atsivėrė –
Žmogus užsimiršęs išgėrė
Plėšrumo iš pėdos žvėries.
Neliks žmonių giminės –
Žvėris žmoguje žvėrės.

Ieškau po saule vietos –
Vaikštau žmonių žeme:
Kraujo išgėręs iš pėdos,
Žvėris atsigręs į mane...

2001 09 11

Mano tauta

Kryžkelės vėjų blaškyta,
Girių ošimo supta,
Dvasios tvirtybės laikyta
Mano tauta.

Kryžėivių kardais kapota,
Pilėnų ugnį išdegta,
Motės lopšinės liūliuota
Mano tauta.

Jau parklupdyta, žudyta,
Jau apmarinta, vergta.
Ir po pasaulį blaškyta
Mano tauta.

2000

Tėviškei

Tu – mano laisvė,
Tu – mana vergovė.
Tu – mano skausmas,
Tu – tyli kančia.
Po kryžium pakelės
Apmirus stovi,
Drebule virpi
Apleistam raiste.
Tu – duonos trupinys
Nuo kasdienybės stalo,
Nukritęs dulkėsna
Nešluotos pastalės...
Dažnai pavargusi,
Rami be galo,
Tiek daug iškentusi,
Įpratusi tylėt.
Pakelk akis,
Kukliai nuleistas,
Tvirtai ištiesk
Sugrubusias rankas.
Ramybė dvasios
Tegu šviesą skleidžia
Maldoj, darbe
Ir šventės verpete.

2000

Penkios ilgesio dainos

1.

Mano siela labai pasiilgo tavosios –
Visą dieną ji buvo svetimų apsupty.
Vakaro prieblandai šviesą užgožus,
Ji vėl bus prie manęs taip arti.

Taip arti, kad būtų sunku patikėti,
Kaip ji glosto mane šilumos spinduliais,
Kaip sruvena many ta šviesa pakylėta,
Veda ilgesio, skausmo ir laimės keliais.

Mano siela labai pasiilgo tavosios...
Ji surastų mane, jei paklysčiau laike,
Ji lydėtų mane dar gyvenimui ošiant
Tartum jūra, kai švyti paskendus rūke.

2.

Mano sieloj tavo sielos gijos,
Nusidriekusios lig pat širdies.
Trokšta ji tavos širdies vergijos –
Ieško kaip spindėjimo žvaigždės.

Nyksta tuštuma tylioj vienatvėj,
Prisipildžius gėrio ir vilties.
Savo sieloj ir namuos, ir gatvėj
Pajuntu plazdėjimą minties.

Pajuntu plazdėjimą pilnatvės

Tarsi būtumei visai šalia...
Pildosi erdvės mana vienatvė –
Šviečia sieloj džiugesio gaida...

3.

Tu – ašara ant karšto skruosto.
Tu – saulės spindulys manam lange.
Nėra tavęs, kada norėtus guostis,
Nes tu kaip vėjas skraidantis lauke.

Tu – džiaugsmo sklidina minutė.
Tu – mano skausmas ir kančia.
Tu sugrįžti į mano būtį
Ir išnyksti vėl paslapčia...

Įžiebtį ugnį židinio norėjęs,
Bijai nudegti žėrinčia liepsna...
Vilties tu kibirkštį širdin įliejęs
Manų skambėsi kaip švelni daina.

4.

Leisk nugrimzti akių gelmėn,
Leisk paklusti plaukų miške...
Negaliu vienumos paslėpt
Lyg klajočiau būtajam laike.

Mano laikas tavy pasiklydo,
Nesuradęs pradžioj pabaigos.
Mano meilė vidurnaktį žydi
Kaip klajoklė ugnelė raistuos.

Leisk nuklysti tavais labirintais
Lig slapčiausios kertelės vilties.
Mano sieloj vienatvė sušvinta,
Pasiilgus pilnatvės būties.

5.

Pavydžiu tavęs tavo gatvei,
Tai laiptinei, kurioj gyveni.
Pavydžių tavęs tai vienatvei,
Į kurią kasdien pareini.

Pavydžiu tavęs tai ramybei,
Paslaptینگam gyliui minty.
Pavydžiu nežinomybei,
Kurią nešiojies savy.

Pavydžiu tavęs ryto vėjui
Ir laukimui viltingos žinios.
Pavydžiu tavęs ir atėjus
Atleidimo pavydžiui tikiuos.

2000

Vaikystė

Vėjas pakluonėj gano
Pulką purių ėriukų.
Avinėliai danguj mekena –
Lietų šaukia perkūno ožiukai.

Žvelgiu į pasakų šalį,
Užburtą svajų karalystę,
Kur saulė baltais takeliais
Nusivedė mano vaikystę.

2000

Sena svirtis

Girgžda svirtis, siekianti vandens,
Kaip ištroškęs pakeleivis gerti.
Kiek ji matė darganų rudens!
Kiek pūgų turėjo ji išverti...

Kiek gyvenimų nubėgusių tolyn
Gal į nebūtį, o gal į naują būtį.
Palydėjo žvelgdama gilyn,
Slėpdama lemtingą laiko griūtį.

Buvo ji sodybvietės pradžia
Ir viltim ištroškusio budėjo...
Suposi joje tyli kančia,
Kai į kelią skubančius lydėjo.

Girgžda svirtis, vėjo supama,
Palikta viena prie seno klevo.
Žvelgia vis į kelią kaip mama,
Nes vaikai į miestą išvažiavo.

2000

Ramybės valanda

Švelnumas geriasi į daiktus –
Pilka ramybės valanda.
Pirštų galais šešėliai vaikšto
Ir gaubiasi naktim juoda.

Šnekta nutilo. Vien tik mintys
Klajoja sielos labirintais,
Nunešdamos į sapno rimtį,
Ištirpdamos būties raudoj...

Nieks nesupras ir nematys
Pilkos ramybės valandoj,
Kur pasislėps apsunkę mintys...

1999

Pabiržės aikštė

Viltie, tu užrašyk istoriją.
Jinai neužrašyta vaikšto
Laukais, kur kaulai mėtos
Tavų vaikų, nelaidotų kapuos...
Viltie, tu užrašyk istoriją,
Kad šitoj aikštėj
Užtikti mirties miškų takuos
Guli tavo bežadžiai vaikai:
Laisvi – nenugalėti...

1989

Nelaisvė

Nėra to žodžio mūsų kalboje –
Giliai jis tūno netekties kamputy.
Sustingdžius šitą žodį savyje,
Minty kartoju: „Laisvė reiškia būtį“.

Jei laisvė – žemė, saulė ir dangus,
Jei laisvė – oras, kuriame kvėpuoju,
Tada nelaisvė – tylintis žmogus,
Kuris dainų jai nedainuoja...

1988

Pakilo mintys į medžius,
Pasislėpė ir saugo tylą.
Jos saulei tekant paryčiui
Dausų rasa suskyla...

Dar saugo paslaptį minčių
Metų ratu nuskriejęs laikas.
Kažką ant kelio rado vaikas –
Gal užmirštą mazgelį paslapčių.

1986

Biržai

Biržai.
Pirma iškiršta biržė
Senajam beržyne.

Biržai.
Šiaurės vėjų pirštai
Ežero rimtį drumsčiai.

Biržai.
Biržija taką beržai
Iš praeities dabartin.

Biržai.
Beržais neužaugus
Seniai iškiršta biržė.

1980

Akys

Akys – padrąsint,
Akys – šypsotis.
Akys – pasmerkti
Ir apraudoti.

Akys – paguosti,
Suteikti viltį,
Ašarą šluostyt,
Skaudžiai apvilti.

Akys – tikėti,
Akys – žinoti.
Akys – vilioti,
Meilę išduoti...

1980

Rudeniški regėjimai

1.

Ruduo kaip įtempta styga,
Tik reikia ją paliesti ranka
Ir skausmo ašara žibės
Ant apšarmojušios žolės.

Bežadė stingdanti tylą
Ir širdį maudžianti gėla
Pavirs vėl akmeniu lemties
Virš rudeniškos nevilties...

2.

Tyli palaimos valanda
Apsigobia naktim juoda.
Ruduo jau brenda į rūkus,
Dalią nerimą perpus:

Ilgės naktis, trumpės diena,
Menkės ir metų dovana...
Kaip žiedas vystantis nukris
Svajonėm žydinti viltis.

3.

Kai galvą palytės šalna,
Kada lemtis ištars: „Gana,“
Pavirsk saulėlydžiu tyliu,
Laukimo ilgesiu giliu,

Kad vėl sugrįžtum į laukus,

Kur gimė nerimas sunkus, –
Linguoti baltu berželiu,
Ryškėti lauko takeliu.

4.

Gaisrai klevų – rudens lemtis
Vėl laužo plėnim žemėn kris.
Prieš audrą deganti žara:
Be skausmo – laimė netikra.

Bet viską greit užgniauš žiema –
Balta bežadė tyluma.
Vėl naktimis skrajos šiaurys.
Ir tyliai vaikščios ilgesys.

1978

Žaidimas ugnimi

1.

Nežaiski širdimi, jeigu nemoki
Atlygint ugnimi už ugnį.
Laukinį ritmą dunda kraujo būgnai...
Kas numalšins ugningą šokį?!

2.

Nežaiski ugnimi, jeigu nemoki,
Išsaugoti skaidrumo ir rimties.
Neleisk j širdį degančios vilties,
Jei skausmo ir vienatvės nesuvoki.

3.

Jeigu nemoki saugoti ugnies,
Esi nevertas jos nė kibirkštėlės.
Kai tik nužydi džiaugsmo gėlės,
Keroja piktžolės iš nevilties.

1977

Ežero lelijos

Baltos lyg rankos lelijos
Ežero kaklą apvijo.
Šiandien per dieną nelijo –
Saulę linguoja lelijos...

Merksis pavargę ar skleisis –
Mylimo niekur neeis jos...
Mylinčios akys lelijų
Šypsosi... Ir nebelyja...

1977

Spalis

1.

Medžių žvakės – rudenio aidai –
Beldžiasi tartum svetys į langą.
Debesų suplyšę marškiniai
Pilką dangų varganai pridengia.

Blyksi žaros – saulės atšvaitai.
Neskubėk į subrendimo šventę.
Neliūdėki, džiūgavęs ilgai, –
Kūprina ruduo pradėjęs senti.

Argi liūdna, jei tikrai žinai,
Kad ir vėl sugrįš brandumo metas.
Sutvirtėję saulės stipinai
Suks tą patį, bet smarkesnį ratą.

2.

Raudonuoja klevų laužai,
Kaip švytinčios žaros.
Nušuoliavo laukais plačiais
Puotaujantis rudenio dvaras.

Apšarmojus gražuolė šalna
Pasistiebusi obuolius skina.
Ir suspaudus delne
Sunkia svaigų rudenio vyną.

Prisipildo svaigumo laukai
Ir širdis, ir ištroškusios lūpos.
Mėnesiena spindi langai:
Ilgesys prie slenksčio klūpo.

1976

Sninga žvaigždėm, pažiūrėk,
Sninga sidabro žvaigždėm,
Sušalusiom ašarom sninga...
Patylėk, paklausyk, kaip krinta
Mažučiai pūkai debesų.
Sušalo vandens gyvybė,
Sušalo saulės šviesa.
Per naktį žvaigždėm pasnigo –
Spindi žemė visa!

1974

Tėvų namai

Tėvų namai – palaimintas kampelis
Su vaikiškais džiaužkais,
Su nuoskaudų kerčiais.
Čionai prasideda ir baigias kelias,
Čia juntama būties delčia.
Kas kartą grįžta į svajonių raistą
Rudens šalnos nubalinta galva.
Ir skausmą ryjam tartum kartų vaistą.
Nes nuolat nyksta Lietuva...

1973

Užgeso medžių gaisrai.
Tokios vienišos paukščių gūžtos.
Gimtojo krašto vaizdai
Gervių sparnuos užlūžta.

Širdyje be galo sunku –
Ilgesy slepias kantrumas.
Karstos vėjas tarp medžių šakų,
Globia miglą – ugniakuro dūmus.

1972

Žiemos vakaras

Susirenka kirviai
Į temstančią gryčią,
Sustoja pasieniais
Vandens kibirai.
Ateina pailsę,
Darbų nuvaryti
Ilgi žiemos vakarai.
Sustingsta baidyklės
Iš pasakų grįžę,
Pasuolėj, palangėj,
Tamsiam tarpdury...
Kai uždega lempą
Ir uždengia stiklą,
Tas šmėklas išvaiko
Jaukus žiburys.
Dejuoja ir verkia –
Gal skundžiasi tykiai,
Tarytum suošia
Po krosnim giria.
Dūzgena ratelis,
Ridenasi šnekos
Jaukiam žiemos vakare...

1972

Ugniai

1.

Ugnie, kiek daug tu sunaikinus!
Kokia gali tu būt baisi!
Užsiliepsnojusi krūtinej,
Tu dek skaidri, labai šviesi.
O jeigu nori dykumą palikti,
Sieloj skausmingą ilgesį ištiesk.
Tegu pavargęs kūnas smilksta,
Tiktai nediršk sudeginti širdies!

2.

Ugnie, gyvenimo pilnatve,
Tu – meilė... ir gili prasmė.
Gyvybės gaudesys, tuščia vienatvė
Ir atgaivinanti versmė.
Kol dar gyvybė slypi kūne,
Tavęs jau niekas neužpus.
Iš kurgi tas šviesus skaidrumas?
Tu džiaugsmas ir kančia – perpus.

3.

Ugnie, tu iš saulės šviesos,
Iš erdvės svaigaus skaidrumo,
Begalinės širdies tiesos,
Iš mielo tėviškės dūmo.
Ugnie, tau reikia erdvės –
Tu užgimusi degti.

Tu viena žinai, ugnie,
Ką reiškia liepsnos netekti.

4.

Visą skausmą ir šimtmečių gėlą
Sunaikink ugnyje.
Tegu dega stipriau už gėdą –
Giliai tavyje.
Ją nešiok kaip neišrėktą skausmą,
Kaip rusenančią viltį rimties.
Kai širdį kančia sukausto, –
Neleisk sutrypti ugnies...

5.

Gyvenimas mūsų –
Ugnies kibirkštėlė.
Užsidega, žėri,
Užgęsta staiga.
Kas lieka gyviesiems? –
Tik skausmo šešėlis,
Krūtinėj sustingus rauda.

1971

Ilgesio šaltinis

Aš tavęs ieškosiu
Kaip paparčio žiedo,
Kaip mažos žvaigždės
Platumoj dangaus.

Tegu neužgęsta
Ilgos saulės dienos,
Tegu neatplaukia
Debesys lietaus.

Tegu nenurimsta
Ilgesio šaltinis
Ir daina krūtinėj
Virpa iš širdies.

Aš tavęs ieškosiu –
Aido rytmetinio,
Tyro džiaugsmo lašo,
Degančios vilties.

1969

Mano namai

Pro šalį slenka ir slenka

Padūmavę miškai... ir sodžiai.

Ratai murma:

– Namo, namo...

Už šimto mylių,

Už žalių girių

Mano namai...

1967

Per pastaruosius penkiolika metų esu perskaitęs šios produktyvios autorės (gimė 1950 m. sausio 1 d. Kėdainių r. Liolių k.) net devynias lyrikos knygeles. Nors keli pirmieji rinkiniai – dar studijų Vilniaus universitete metais rašyti, politinio kalinio dukros, andai slėpti, – jie savo atranka buvo dar labai margi, bet jau atkreipė dėmesį savo mąšliu, nors abstraktoku kontempliatyvumu. Stipriau veikė dramatiška pasaulėjauta dar ir istorine, mitologine tematika. Dabar jau prasimušė ir savitas poetinės kalbos formavimasis.

P. R. Liubertaitė sparčiai brendo, atsisakė retoriškų skandavimų, silabotoninės inercijos, retai grimzta į slogias būsenas. O pasirodžius jos DŪŽTANTIEMS MIRAŽAMS (2011) ir SIUVINĖJIMUI KRYŽIUKU (2014), poetės bruožai itin išryškėjo, tapo įsidėmėtini net pripažintų poezijos knygų kontekste. Tačiau pasaulėjauta tokia pat tvari – tegul ir vadinama elegine meditacine. Tokia ir liks – prigimtinė ir likiminė. „Taip Dievo duota,“ – kaip pati kartoja.

SIUVINĖJIMAS KRYŽIUKU – išsiskiriantis įdomiu sumanymu, conceptualus, praturtintas naujomis eilėraščių formomis. Tai ne tik eleginė meditacinė, tačiau ir ekspresyvi knyga. Ankstesnėse – autorė labiau linko į impresijas, į gimtines vaizdus. O šios knygos pavadinimą pasiūlęs ciklas (3–16 p.) ir yra jos knygos sumanymo sklaida. Tai tarsi pati Lietuva su savo praeitim, dabartim ir ateities imperatyvais. Tarsi balta drobulė, patyrusi lino tvermės ir kančios kelią. Joje piešiama ir kryžiuoku siuvinėjama mitologinio Žalčio ir istorinio Vytauto Didžiojo karūnos. Čia kyla skaudūs išgyvenimai – autobiografinių (tėvų ir senelių namų), istorinių ir mitologinių motyvų pynės, pamažu „įsiuvinėjant“ į tą vienintelę drobulę ir istorines, mitologines, kultūrines realijas.

Poetės eilėraščių raiškumas, ekspresyvumas, refleksijų akcentai primena grafiką, tradicinį griežtumą (tik trieilį cikluose – lyg japonišku tušu). Vyrauja kontrastinių spalvų poros: balta – raudona, balta – juoda, geltona – ruda, pilka – raudona (žarijų, rudens, rūdžių). Vis vien tai dailūs mąstančios ir medituojančios sielos potėpiai.

Nuo individualumo – mintimi, vaizdu, liepiniu – kylama iki visuotinumų ir mitinio universalumo. Taip išsipildo „tas paprastas nepaprastumas“. Lyrinis subjektas čia – pokario tėvų dukra, juodvarnius brolius vaduojanti sesuo, mylinčioji, motiniškai globojanti. Tik poetė gali sakyti: aš – viduramžių pilis, kuri gina ir saugo genties karžygius, aš – Maidano sukilimo dalyvė, aš – šaukiančioji sugrįžti namo nykstančią gentį, aš – perspėjanti visus. Juk poeto, kaip mediumo tikroji „vieta – Visata“.

Net paprastas sodas – čia tarsi Edeno sodas, kur į Pažinimo obuolius poetė žvelgia tarsi į vaikus – moteriškai ir motiniškai. Be gilesnio savęs pažinimo ir įtampos, tokie eilėraščiai neatsiranda. Poetė yra kurianti, sauganti (ginanti), savaip griauanti sustabarėjusias nuostatas. Pati ji gaili, o ne ieško gailėsčio, myli, ne tik ieško meilės, nesiduoda raminama, bet ramina kitus ir itin jautriai suvokia žmogišką distanciją, bet, jei reikia, šūkteli: „Dink, nelabel!“

Paskutinės knygos stilius aforistinis, bet jį gaivina ir šnekamosios kalbos intarpai – tai dar ekspresyviau. Vyrauja daiktavardinės ir veiksmažodinės eilių formos. Tačiau tie daiktavardžiai kartais susigrūda, slegia mintį. Tačiau džiugu, kad autorė nėra praradusi gyvojo ryšio su gimtine. Jos žodis dar nepraradęs daikto. Pavyko praplėsti ir strofinę formų įvairovę. Rinkinyje išlaikoma ir gamtos stichijų pusiausvyra: žemė – oras (dangus) ir vanduo – ugnis.

Poezijos visumą išgaubia cikliškumo, apeigiškumo, rituališkumo tradicijos. Jos principinės ir vertybinės. Pasak prof. V. Sezemano, poezija – ypatinga kalbos filosofija. P. R. Liubertaitė tai suvokia. Ji kuria savitą poetinę kalbą.

Rašytojas Arvydas Genys

Eilėraščių rinktinė – kūrybinio darbo ataskaita. Šių dienų žmogaus būties temos – tautos išlikimas, tėvynės meilė, žmogiškumo aspektai. Skaitytojas nuskraidinamas į mūsų istorijos praeitį, kuri dabar yra lengvai užmirštama, nebranginama, pakeičiama menkaverčiu spindesiu, vartotojiškumu. Kas svarbiausia žmogui, mėgina klausti ir savaip atsakyti keturis dešimtmečius brandinti, auginti ir šia rinktinė išleisti poetės eilėraščiai, nes kultūrinė ir visuomeninė veikla autorei jau pelnė humanistės vardą.

Pranciška Regina Liubertaitė

Žiežirba į žemę

Poezijos rinktinė

2014 – 1967

Sudarė Alicija Valentukevičiūtė ir Arvydas Genys

Redagavo Arvydas Genys

Viršelius piešė Alicija Valentukevičiūtė

Maketavo

Spaudė „Petro ofsetas“

Tiražas 200 egz.

POST SCRIPTUM. Užkalbėjimas

Dausos dausos
Septyni dangūs
Septyni šienpjoviai

Žiežirba
Į žemę

(šitas eilėraštis turi būti ant IV viršelio puslapio po piešiniu)